

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Quomodo historia scribenda sit

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

‡ Sed age.] Per suos deos vnaquæque gens iurare consuevit. Scytharum dñi sunt *Atinacis, Latmois & Ventus* Vide *Lucianum in Toxaride*. k Siquidem aio.] *Adaptatio suæ causæ.* l Insularis ille] *Telemachus, scilicet ex insula Ithaca, Homerus Odysß. d. Menelai domum ex auro, electro, argento & ebore concinnatam, cum stupore quodam miratur.* m Duo tamen.] *Collatio & amplificatio personarum.* n Vniuersa ciuitas inbiat.] *ἡ πόλις ἅπασα κελύωτες ἄκρον.* id est, vrbs tota hiantes auscultant. *Synthesis est generis & numeri.* o Alcibiadem complexi.] *Hoc abundè scribit Plurarchus in Alcibiade, Aristophanes in Ranis, & Val. Maximus lib. 7. de Sapiensier factis & dictis.*

Π Ω Σ Δ Ε Ι Ι Σ Τ Ο .

*Εἰς τὴν συζήτησιν
ῥαυ.*

Q U O M O D O H I .

*storia scribenda
fit.*

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M .

DIdascalicus liber est, continens præcepta ac regulas de historia scribenda. Diuiditur autem in duas partes. In priore exposito sine seu officio Historici, & confutatis ijs, qui duplicem Historiæ finem faciunt, vtile videlicet & delectabile, mox vitia recenset, quæ tum in verbis & compositione, tum in ipsis rebus vitanda sit, & hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccârint, ostendendo. In posteriore autem parte primùm quæ afferre ad hanc rem, quæque antea quasi domi suæ comparata habere debeat is, qui ad scribendam historiam accedit, exponit. Deinde regulas primùm de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremò & de partibus operis tradit, etiam hîc exemplis aliorum præcepta sua confirmando.

Orditur autem ab occasione, quam collatione *Abderitici morbi* amplificat.

Βηλείταις φα
σι, Λυσίμα-
χος ἡδὲ βασι-
λεύουσι. ἱμ-
ποσῶν τε νό-

σημα, ὁ καὶ Φίλων, τοῖστο
συρταίνων μὲν ἦν τὰ πρῶ-
τα πανδημῶν ἀπαύτας, ἀπ-
τῆς πρώτης ἐκείνης ἐρρωμῆσας,
καὶ λιπαρῶν ὄσφρητων, περι-
δὲ πλὴν ἰδδουμῶν, τοῖς μὲν ἀ-
μα πολλὴν ἐκείνων ῥύσιν, τοῖς
δὲ ἰδρῶς ἐπιγνώμην. ὅτι πο-
λὸς καὶ οὐτὸς ἔλθοι τὸν πρῶ-
τον, ἐς γυλοῖον δὲ τι πᾶ-
σι. ὅτι πρῶτον τὰς γυλοῖας ἀ-
τῶν ἀπαντῶν ἦν ἰσχυρ-
δίαρ παρκενοῦστο, ὡς ἴαμα
βῆσι φθέρων, καὶ μέγα ἐ-
βόων, μάστιγα δὲ πλὴν ἐκεί-
νης Λυδρομίδων ἐμοῦσδων,
καὶ πλὴν τῆ Περσέως ῥῆσιν ἐρ-
μῆσι δὲ ἐξήμαρ. καὶ μετὰ τὴν
ἢ πόλις ὄρεων ἀπάντων καὶ
κεπῶν, τῶν ἰδδομαῶν ἐκεί-
νων τραγῶδων. Σὺ δὲ ὁ θεῶν
τήρανοι, καὶ θεράπων ἕως,

que adeo ciuitas erat pallidis
Tragædis notum illud :

At ô tyranne hominumq̄ diuorumq̄, Amor.

Bæritus a
iunt Lysima-
cho b iam re-
gnante mor-

tum incidisse, optime Phi-
lo, huiuscemodi quendam:
Febriticari principio qui-
dem capisse per urbem v-
niuersos, primo statim die
febri cōtinua ac valida gra-
uiter correptos. Circa septis-
mum autem diem alijs quia
dem multus è naribus pro-
fluens sanguis, alijs verò
exortus sudor, etiam ipse im-
modicus febrem dissoluit,
ac finij. Caterum ridicu-
la quadam perturbatione
mentes illorum idem hic
morbus inuoluit. Omnes es-
nim quasi ad c Tragedias
agendas impellebantur, &
Iambica personabant, multa
tūmque vociferabantur. Ma-
ximè autem Euripidis An-
dromedam canticis refere-
bant, & Persei sermonem
per vices recitabant. Plenā-

& macilentis illis septimanis

καὶ τὰμα μὲν ἄλλῃ τῇ φωνῇ
 ἀναβοώντων καὶ τοῦ ἐπιβο-
 λῶ, ἄλλῃ δὲ χαμῶν, καὶ
 ἑρῶ ὁ μεγαγνώμων, ἔ-
 παυσε ληρωῦντας αὐτούς. ὡς
 τίαν δὲ μοι δοκῆ τῷ Ἰσίδου
 παρασχῆν Αρχέλαος ὁ τρα-
 γῳδός. ὁδοικιμῶν τότε, με-
 σοῦ τῷ θεῶν, ἐν πομπῇ ὡ-
 φρογμῶ παραφθίσας αὐτοῖς
 τὴν Ανδρομέδα, ὡς πυρῆσαι
 τε ἄρ τῷ θεῶν τὸν πον-
 ρῶν, καὶ ἀνασάντας ὑστρον
 ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολι-
 θῶσαν, ἐπιπολὸν ἐμφοχασ-
 ρῶσης ἢ Ανδρομέδας τῇ μὲν-
 μῆ αὐτῶ, καὶ τῶν Περσέως
 ἔτι οὐ τῇ Μιδέση, τὴν ἐκά-
 σον γνῶμην περὶ τοῦ αἰῶν. ὡς
 οὐδ' ἐρ, φασιν, ἐνι παραθα-
 λῆσ, τὸ ἀδιδεῖται δὲ ἐκῆνο
 πᾶσ ὅ τῇ νῦν τὸς πομπῆς τῶν
 περὶ αὐτῶν μὲν ὡς περιλήλυ-
 θεν, ἔχ' ὡς τραγῳδῆν. ἔλατ-
 τεν ἢ ἄρ ἔτο παρ' ἑαυτῶν, ἀν-
 λοπῆσι ἰαμβέσις, δ' φάλοισ
 κατ' ἰσχυμῶν, ἀμ' ἄφ' οὐδ' ἀν
 τὰ ἐν ποσὶ τῶντα ἐκίνηται,
 ὁ πόσ

Et cetera quæ sequuntur,
 magna voce exclamanti-
 bus, & hoc in longum vsq̃
 que, donec superueniente
 iam hyeme, frigus nimium
 obortum ab infania ac mu-
 gis istis cohiberet ipsos. Cau-
 sam verò eius rei videtur mi-
 hi præbuisse Archelaus Tra-
 gicus Poëta, qui illis iem-
 poribus celebris erat, qui
 media æstate, multoque æ-
 stu, Andromedæ fabulam i-
 psis egerat, ita ut multi ex
 theatro redirent febricitan-
 tes, & mentibus euersi postea
 in eandem Tragædiam de-
 laberentur, obseruante il-
 lorū memoria Andromedâ,
 ac Perseo vnâ cum Medu-
 sa singulorum animi & co-
 gitationibus obuolante. Ut
 igitur alterum cum altero
 comparetur, quemadmodum
 vulgò dicunt, Abderiticum
 illud malum etiam hoc tem-
 pore plerosque doctorum
 inuasit: ð non vti ipsi quæ-
 que Tragædias agant. nam
 in hoc minùs delirarent, alienis Iambicis, ἤσφ̄ haud malis
 occupati: sed ex quo obuia illa, & velut ante pedes exposita
 ¶ semel

ὁ πόλεμος ὁ πῆς τὸς Βαρ-
 βάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρβίαι
 τραῦμα, καὶ αὐτὸς ἡμι-
 νικῶν, ὁ δ' αὖ ὅστις ἐξ ἰσοειᾶς συγ-
 γραφα. μάκροσ δ' Ἰουκνδ-
 δαι, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ἐρως
 φωνῶσιν ἡμῖν ἀπαντῶν. καὶ ὡς
 ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἴδιον
 τό Πόλεμος ἀπάντων πα-
 τῆρ' αὖτε καὶ συγγραφίας το-
 σῶν ἀνέφουσιν, ἴσο μὲν τῆ
 πληρῆ, ταύτα δ' οὖν, ὁ Φι-
 λῆτις, ὁρῶντα καὶ ἀκούσά
 με, τὸ τῷ Σινοπέας ἔκθεο ἀ-
 σάθουσιν, ὁ πότις φῆ δ' Φιλίππος
 ἐλέγχετο ἡδὴ ἐπικαλύψουσι Κο-
 ρίνθιοι πάντων ἱερὰ φανῶν,
 καὶ ἐν ἔργῳ ἴσαν' ὁ μὲν ὅπλα
 ἐπισκωάσαν, ὁ δ' ἰδίους πα-
 ραφῆραν, ὁ δ' ἰστικοδομῶν
 τῷ τάχους, ὁ δ' ἰστικῶν ἰσο-
 στήσαν, ὁ δ' ἄλλ' ἄλλο τι
 τῶν χευσίμων ἀσπράσαν. ὁ δ'
 Διογῆνης ὁρῶν ταύτα, ἐπὶ
 μὴδὲν ἄλλῳ ὅ, τι καὶ πράτοι
 (ὁ δ' αὖ

semel moueri cœpere, puta
 bellum istud aduersus Bar-
 baros, & vulnus in Arme-
 nia acceptum, continuatq;
 victoriæ illæ, nemo vnus
 iam est qui non historiam
 scribere velit: imò verò Thu-
 cydides, & Herodoti, &
 Xenophontes, cuncti nobis
 facti sunt: & ut apparet,
 verum illud tandem fuit,
 quod dicit: °Bellum om-
 nium pater est: quando-
 quidem & historiarum scri-
 ptiores tam multos procrea-
 uit, idq; vna hac plaga. Hac
 igitur, ὁ amice, postea
 quam viderem atque audis-
 rem, Sinopensis illius in
 mentem venit. Quando e-
 nim Philippus rex fereba-
 tur cum exercitu iam ad-
 uentare, Corinthij omnes
 trepidi turbati cœperunt, &
 pro se quisque sedulo face-
 re: alius quidem arma ap-
 parando, alius autem saxa

comportando, alius muros ciuitatis reficiendo, alius pro-
 pugnacula & turres suffulciendo: deniq; alius aliud aliquid
 quod ad rem pertineret, subministrando. † Diogenes autem
 eum hæc aspiceret, quoniam ipse nihil haberet quod ageret
 (nemo

(ἔδειξεν αὐτῷ ἵς ἔδην ἰχθῆ-
 το) Ἐλευσάβη ὁ πρῶ-
 νιος, σπουδῆ μάλα καὶ αὐτὸς
 ἰκύνει τὸν ὠιδον, ἰν ὃ ἰτύν-
 κων οἰκῶν, ἀνα καὶ ἰάτω
 τοῦ Κρανίῳ καὶ τιν ὁ τῶν
 σωμῶν ἰρομῆς, τί ταῦτα
 ποιῆς, ὃ Διόγρον; λυλῖα, ἔ-
 φη, ἰατῶ τὸν ὠιδον, ὡς μὴ
 μόν ὁ ἀργῆρ δονοίλω ἰρ το-
 στόις ἰραλομῆοις. καὶ τὸς
 οὐ, ὃ Φιδον, ὡς μὴ μόν ὁ
 ἄφον ὁ ἔλω ἰρ ὅτα πολυ-
 φάνω ὡ καρῶ, μὴδ ὡσπερ
 λαμικὸν δονφόρημα, ἰς
 χυτὸς σιωπῆ παραφοροίμω,
 καλῶς ἔχερ ἰπέλαβον, ὡς δν-
 νατόρ μοι λυλῖα ἦ ὠιδον,
 ἔχ ἰσοεία συγράφειν, ἔδ
 πράξας αὐτὰς διῆξῆσαι, ἔχ ὅ-
 τω μεγαλότομ ὁ ἰγῶ, μὴδ
 τὸτο λείσῃς περὶ ἰμῶ. οἰδᾶ ἰρ
 ἰλῖν ὁ ἰνδον, ἔ κατὰ ἦ
 ἰπρῶν λυλῖα τῖς, καὶ μάλισα
 ὀδον τῶμδρ τῶτο ὠιδανίον,
 ἔδ πάντ καρῆρῶς λυλῖα.
 μωμῆον

(nemo enim ipsum ad ullum
 aliquod ministerium adhi-
 bebatur) curio curio se pal-
 lio, si rid admodum ὁ ipse
 dolium suum, in quo tum for-
 te habitabat. & sursum ac
 deorsum per Cranium volu-
 tare cepit: ac rogante quo-
 piam ex familiaribus, ὁ,
 quid hoc, inquit, Dioge-
 nes agis? Voluo, respondit
 ille, ego etiam dolium meū,
 ut ne solus ociosè ferriari vi-
 dear inter tot laborantes. Et
 ego igitur, ὁ Philo, ut ne so-
 lus mutus forem in hoc lo-
 quaci ac strepero seculo, ne-
 que perinde ac comicum ali-
 quod satellitium cum silen-
 tio hians praterueherer, non
 abs re facturum me esse ar-
 bitratus sum, si quoad pos-
 sibile mihi esset, etiam ipse
 dolium volutarem: nō histo-
 riam scribendo, neque eti-
 am ipsas res gestas coma-
 memorando: non ita temer-
 rarius equidem sum, neque
 etiam hoc de me timeas licet. Noui enim quantum pericu-
 lum hoc sit, si quis per saxa ac rupes voluet, ὁ maximè tale,
 quale meū est dolium, ne validè quidem satis etiā scelum ac
 coctum,

ἔχουσιν ἀμανορ σωτηρίας,
 τὸν λαὸν αὐτῶν προσά-
 γοίῃσιν, ἢ πρὶν γὰρ δέξῃ αὐτοῖς
 ὀρθοῦς εἶναι. ἂν δὲ μὴ, αὐτοὶ, μὴ
 καὶ τότε τῷ αὐτῷ πᾶσι, ὡς περ
 καὶ νῦν, μικροῦτον τὸ πρᾶ-
 γμα ὁ ἱατρὸς δὲ ὁ πᾶν ἀνιά-
 σεται, ἢ πᾶσι δὲ Ἀδελφεία
 ἐκόντων Ἀνδρομέδα πρᾶξ-
 ῶσιν. Διὸς δὲ ὄντος τῆς
 συμβουλῆς ἔργον τὰ μὴ γὰρ αὐ-
 ρῆσθαι, τὰ δὲ φάσμα διδᾶ-
 σθαι, φέρεται, πρῶτα ἔπαυον ἄ-
 τινα φωνήσιν τῷ ἰσθίῳ συ-
 γράφοντι, καὶ ἄν μάλιστα λα-
 θαρῶσι. ἔπειτα, οἷς χῶμα-
 νος, ἐκ ἄν ἀμάρτοι τὸ ὄρθου,
 καὶ ἰπὶ ὄντων ἀγῶν, ἀρχὴν τῆ
 οἴαν αὐτῷ ἀρῆσιν, καὶ τὰ
 ξιν ἢ τινὰ τοῖς ἔργοις ἰφαρ-
 μοσίον, καὶ μίτρον ἰκάσο, καὶ
 ἀσιαπητόν, καὶ οἷς ἰν ἔλα-
 πρῆσιν, καὶ ὅσα παραφρα-
 μῆν ἀμανορ, καὶ ὅπως ἰρμυ-
 νήσοι αὐτὰ, ἢ σιωαρμῶσαι.
 ταῦτα δὲ, καὶ τὰ λοιπὰ ὕστε-
 ρον, νῦν

quibus immorandum, & quæ cursu prateruehi satius
 fit, quomodo exponenda eadem, & coaptanda sint. At
 que hæc quidem & his similia posteriore loco tractabis
 nus, nunc

melius ac rectius componere
 tamen possint adhibita hac
 quasi quadam regula, si modò
 recta eadē ipsi videbitur: sin
 minus, ipsi quidem tamē eorū
 dem cubito, quemadmodum
 & nunc, metantur negotiū:
 medicus autem non admo-
 dum ægrè feret, si omnes Ab-
 derita isti volentes ac vltro
 Andromedæ fabulam agant.
 Porro quando duplex hu-
 ius consilij opus est (alia e-
 nim eligere ac sequi docet,
 alia verò vitare) principio
 age dicamus quæ nā subien-
 da sint ei, qui historiam scri-
 bet, & à quibus integrum ac
 purum maxime præbere se
 debeat. Deinde quibus rebus,
 viendo non aberrauerit à re-
 cta via, & eò quò tendit, du-
 cente: nempe quo exordio
 incipiendum sit, quo ordine
 res quæque iungendæ inter
 se & componendæ sint, quis
 modus singulis adhibendus,
 quæ silentio prætereunda,
 quæ cursu præteruehi satius
 fit, quomodo exponenda eadem, & coaptanda sint. At
 que hæc quidem & his similia posteriore loco tractabis
 nus, nunc

ρον, νῦν δὲ τὰς ἁμαρτίας ἴδῃ
 ἠπιωτέρῳ, ὅποσα τοῖς φαύλοις
 συγγράφουσι παρακολουθεῖ-
 σιν. ἃ μὲν ἔν ἰσὺν πάντων
 λόγων ἔσιν ἁμαρτήματα,
 ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ καὶ
 διαφορίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ,
 μακρόν τε ἂν ἢ ἐπιπέδον,
 καὶ τῆς παρουσίας ἰσοπέδως
 οὐκ ἴδιον. ἰσὺν δὲ, ὡς ἔ-
 φη, πάντων λόγων ἔσιν
 ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ
 καὶ ἁρμονίᾳ, ἃ δὲ ἐρῖσι
 ἁμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦ-
 τα ἂν ἔννοιᾳ ἐπιτηρῶν, οἷα
 λέγουσι ποικίλως ἀπρομύ-
 ηως ἔδοξε, καὶ μάστιγῃ ἂν ἁ-
 πασιρ αὐτοῖς ἀναπίστασι τὰ
 ὄντα. οὐκ ἀκαίρον δὲ, μεταξὺ
 καὶ ἀπνευμονοῦσαι ἔνια,
 παραδέξματ' ἔνκα, τῶν
 ἴδῃ ἔτω συγγραμμῶν.
 καὶ πρῶτον γι ἐκείνο, ἡλί-
 κον ἁμαρτάνουσι, ἱπποκο-
 πῆδον. ἀμείλικον δὲ οἱ
 ποιοῖ αὐτ' ἰσορῶν τὰ γυ-
 νημῆα, τοῖς ἰσὺν ἀρχόν-
 των καὶ στρατηγῶν ἀγαπίουσι,
 quidem illud, quantum peccent, consideremus. Nam pleris
 que ipsorum neglecto eo ut rem ipsam perinde ut gesta est,
 exponant, in laudibus Imperatorum & ducum immorantur,

mus, nunc autem vitia ea
 commemorabimus, qua ma-
 le scribentes aut componens
 tes se qui solent. Quae igitur
 communia scriptorium
 vitia sunt, in verbis, in sono-
 ritate, in sententia, & cate-
 ris male & inscite composi-
 tis, longum fuerit persequi,
 & a presenti insinuato etiam
 alienum. Nam communia,
 ut dixi, omnium sermonum
 vitia sunt, quae in verbis &
 concinnitate vocum pec-
 cantur. Quae vero in histo-
 ria peculiariter quidam pec-
 cant, ea facile deprehен-
 das observando: id quod &
 mihi saepenumero usu venit,
 inter auscultandum, & ma-
 xime si omnibus illis aures
 apertas praeberis. Sed non
 intempestivum fuerit im-
 terea etiam exempli causa
 quaedam eiusmodi repete-
 re & commemorare, quae
 iam ita composita atque e-
 dita habentur. Ac primam

τὸς μὲν οὐκ αἶσος ἐς ὑψὸς ἵκανό-
 ροντες, τὸς ποιητῆρας δὲ πλε-
 ρα τῶ μιν πρὸς καταρρέλλον-
 τος, ἀγνοῦντες ὡς ὁ συνῶ τῶ
 ἰσθμῶ διείσεται καὶ διαγρε-
 χισαὶ ἡ ἰσοεία πρὸς ὃδ ἰκνώ-
 μιον. ἀλλὰ τι μίγα τῆχ
 ἐν μίση ὄντων αὐτῶν, καὶ τὸ
 τῶν μισθῶν δὴ τῶτο, αἷς
 δεῖ πασῶν δεῖ πρὸς ἀμνηα,
 ἀ γὰ τῶ μὲν ἰκνωμάζοντι
 μόνον ἰνὸς μίλα, ὀποσῶν ἰπα-
 νίσαι, καὶ ὑφραναί τῆ παυὸς
 μῦρον, καὶ ψάσα μῦρον ἰπα-
 χα τυχεῖν τῶ τέλεος, ὀλίγον
 ἀν φροντισεῖν ἢ δὲ ἄν ἄν
 τι ψεῦδῶ ἰμπροσθῆ ἰσο-
 εία, οὐδ' ἀπαιεῖον ἀνάσχοι-
 το, οὐ μᾶλλον, ἢ τῶν ἀρ-
 τηεῖαν ἰατρῶν πᾶσι φε-
 σι τῶν τραχῆαν παραδίξε-
 σθαι. ἀλλὰ τι ἐς αὐτῶν κατα-
 ποδῆ. ἔτι ἀγνοῦν ἰοίνας
 σιν οἱ τοῖστοι, ὡς ποιητικῆς
 μὲν, καὶ ποιημάτων ἀμει-
 πτοσῆστος, καὶ καυόνον
 ἰδιοί, ἰσοείας δὲ ἄμοι.

ἰκῆ

re ijdem videntur quod & poetice quidem & poemata aliud
 promittunt, aliud historiae, regulasque diversas habent.

Nam

suos quidem in caelum ex-
 tollentes, contra autem ho-
 stes vltra modum deprimen-
 tes, ignari videlicet quod
 non angusto aliquo isthmo
 diuisa & interseptia sint hi-
 storia & encomium, sed
 magno quodam muro per-
 medium eunte distincta, &
 musicorum illud, αἷς δεῖ
 πασῶν, hoc est, bis per
 omnes chordas, quod dici
 solit, inter se distant. Siqui-
 dem ille qui encomium scri-
 bit, hoc unum spectat, ut
 quibuscunque modis possit,
 eum quem laudandum su-
 scipit, extollat atque obles-
 cet: etiamsi per mendacium
 forte id consequatur quod
 tendit, parum id curat. At
 contra historia nihil fal-
 sum inseri sibi, ne paucillum
 quidem permittit, non ma-
 gis quam arteriam dicunt
 medicorum pueri, eam, quae
 trabea siue aspera vocatur,
 quicquam potus aut cibi in
 se recipere. Rursus nesci-

καὶ ἔννομα, καὶ ἀνεβή τὸν
 τύπον. πὸς δὲ ἀπελήποντα
 καὶ ἢ συγγραφοῦ, τῶν δ' ἄλ-
 λων ὄλιγον φροντίσαν, ἄρ
 διαρραγῶσιν ἰπανοῦντων. λέ-
 γει δὲ ἀμυλίνας ἐκείνων, ἡδυνῆς
 πέρα τῶ μπίρι τῶ ἰσοείαρ,
 αὐτοῖς ἢ ἰπῶνοῖς, ἢ τῆ ἀλλυ
 θωπέα, τάχις ἄρ ὁμοίαν
 αὐτῶ ἐξήρασαο ὡ ἰρλυ-
 θία Ἡρακλέῃ ἑωρακῆα γάρ
 πο σα ἐκὸς γιγραμφοῦ, τῆ
 Ομφάλῃ δουλόουτα, πάνν
 ἀπόουορ σαυτὸ ἰσοκασ-
 μφοῦ, ἐκείνῃ ἢ τὸν κέντα
 αὐτὸ περιβιθλημῆλω, καὶ τὸ
 ζῦνον ἐν τῆ χειρὶ ἔχουσα, ὡς
 Ἡρακλῆα δῆθεν ὄσαν, αὐτὸν
 δὲ ἰρ ἰροκῶσ καὶ πορφείδι
 ἔεια ζαίνοντα, καὶ ποιόρφορ
 ἔπο τ' Ομφάλῃς ὡ σαυτά-
 λω, καὶ τὸ θίαμα αἰσχίση, ἔ-
 φισῶ ἢ ἰοδὶς τοῦ σώμας
 τ' ὅ, καὶ μὴ πῶσιζαύσσα, καὶ
 τοῦ θεῶ τὸ ἀνδρῶδω ἀσχη-
 μόνως καταδηλωροφρορ.

⊕ legitima, ⊕ quæ typum
 seu formam accuratè ⊕ ex-
 pressè referunt, recipiant
 atque approbent. Ad quæ es-
 tiam respicere decet eos qui
 historiam componunt, alio-
 rum autem nullam aut par-
 uam habere rationem, etiam
 si rumpanur laudatores. Si
 veid neglectis hisce stude-
 bis historiam supra modum
 delectabilem facere, admix-
 tis fabulis, laudibus, ⊕ ca-
 teris huiuscemodi adula-
 tionibus, celerrimè similem
 illam reddes Herculi in Ly-
 dia. Vidisse enim alicubi te
 consentaneum est, pictum
 illum Omphala seruientem,
 atque admodum alieno or-
 natu ac habitu induum,
 illa videlicet pelle ipsius
 leonina vestita, ⊕ clauam
 manu tenente, colq; Hercu-
 lem scilicet præ se ferente,
 ipso autem in crocoto ⊕

καὶ purpura lanam trahente,
 ⊕ vapulante ab Omphale sandalio, ⊕ quod turpissi-
 mum spectaculum est, vestitiu cum corpore non conue-
 niente, neque ad proportionem illius quadrante, atque ipso
 deo virilem illum corporis habitū turpiter adeò effeminante.

καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ
 ταῦτά σε ἰπαινέσονται· οἱ δὲ
 λίγοὶ δὲ κἄνοι, ὅν σὺ κατα-
 φρονῆς, μάλα ἰδίῳ, καὶ ἐς
 λόγον γιγνάσονται, ὁρῶντάς
 τὸ ἀσυνήθον καὶ ἀναρμό-
 στον, καὶ δυσκόμητον τοῦ
 πράγματι. ἵνα δὲ καὶ ἰ-
 διόρτι, καὶ ὁρῶντα· ἢ δὲ
 τὸ ἐναντία φασί, ἀνακτῆς τὸ
 αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνε-
 ται. ἰὼ λέγειν, ὅτι οἱ ἴσως
 νοεῖν μὲν ἴσως κερνοὶ, ὅ
 ἰπαινυμένῳ. ἴσως δὲ ἀπο-
 παχέας, καὶ μάλα ἢ ἢ ἴπρ-
 φῆς τὰς ἴπρβολὰς ἔχουσι
 οἷς αὐτὸς οἱ πολλοὶ ἀπεργά-
 ζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἰπαινυμένων θυρόμενοι,
 καὶ ἰσχυρίζονται ἄξι τὸ
 πᾶσι περὶ τὴν τὴν κοινάειαν
 ἐξεργᾶσθαι. ἢ δὲ κατὰ τὴν
 χυλὴν αὐτὸν ὁρῶν ἴσασιν. ἢ δὲ
 ἰπισκιάσει τὴν ὁπείαν,
 ἀπὸ ἰμπισόντων, ἀθρόα
 πάντα, καὶ ἀπίθανα καὶ γυ-
 μνά διεξίασιν. ἢ δὲ τὴν
 χάνουσι οὐ μάλα ἰσφῆται.
 οἱ δὲ

Ac multi quidem fortassis
 etiam hæc tua laudabunt :
 pauci verò illi quos tu con-
 temnis, suauiter admo-
 dum & ad satietatem vsq̃
 que ridebunt, aspicientes
 indoctam ac dissonam, mas-
 leque coherentem rei coma-
 positionem. Nam quod v-
 niuscuiusque rei proprium
 est, id pulchrum est. Hoc si
 mutaueris, deforme id ipsum
 vsu reddetur. Omitto hîc
 dicere quòd ipsæ quoq; lau-
 des vni fortassis alicui iu-
 cundæ ac delectabiles sunt,
 ei puta qui laudatur : cæ-
 teris verò molesta, & maxis-
 mè si immodicos veri exces-
 sus siue hyperbolas habue-
 rint, quales ipsas pleriq; fa-
 ciunt, dum benevolentiam
 eorum quos laudant, ve-
 nantur, & eò vsque immo-
 rantur illis, donec omnis
 bus adulationem hanc mas-
 nifestam reddant. Neq; enim
 secundum artem hoc facere
 nòrunt neq; adulationem te-

gunt, sed irruentes conferta omnia & incredibilia & nuda ex-
 ponunt: quare neq; illud consequitur, quod maxime intendunt.

Nam

οἱ δὲ ἰπποκράτες καὶ αὐ-
 τῶν, μιθῶσι μάχην, καὶ ἄ-
 ποσιπῶσαι, ὡς ἰδιότατος, ἐν
 ποιοῦντων, καὶ μεθίστην, ἢ ἄν-
 ἑρῶδες τὰς γνώμας ὁσιν.
 ὡσπερ Αἰσθόβουλον μονομα-
 χίαν γράψαντες Ὁ Αἰλιξάνδ-
 ρου καὶ Πόρου, καὶ ἀναγνόν-
 τες αὐτῶν ἦτο μάλιστα τὸ χω-
 εῖον τὸ γραφῆς (ὡς ἔστι χα-
 εῖαδὸν τὰ μύθηα τῶ βασι-
 λῆ, ἰπιψωδῶν Ὁ ἀεισῆας
 τινὰς αὐτῶν, καὶ ἀναπλε-
 των ἔργα μέγα τὸ ἀληθείας)
 λαδῶν ἰκῆον τὸ βιβλίον (πῆ-
 οῦτος δὲ ἰτυζανον ἔν τῳ πο-
 ταμῶ τῳ Υδάσπῃ) ἔβριψεν
 ἐπὶ λεπταλῶ ἐν τῳ ὕδατι, ἐπι-
 πῶν, καὶ οἱ δὲ ἕτας ἰχθῆ, ὃ
 Αἰσθόβουλε, τοιαῦτα ἰπὲρ ἑ-
 μὲ μονομαχοῦντα, καὶ ἰλι-
 φαντας ἐν ἀκούσῃ φουδόν-
 τῆ. καὶ ἔμεινεν ἡ ἕτος ἀνανα-
 τίσειν ὁ Αἰλιξάνδρῳ, ὅς γε ἔ-
 δὲ τῶν ἄρχιτεκτονος ἰοδμαρ
 κῆς χῆ, ἰσοσχεμεθὸν τῶν
 Αἰθῶ ἐπὶ να ποιοῦσαν αὐτῶν,
 καὶ

Nam qui laudantur ab ipsis,
 oderunt multo magis ipsos
 & auersantur, ut adulato-
 res: rectè sanè facientes, &
 maximè, si virili ac generoso
 animo præditi sunt: quem
 admodū Aristobulo accidit,
 qui u singulare certamen A-
 lexandri & Pori conscripsit.
 Eo enim ipso legente hunc
 potissimum locum quo pu-
 gnam hæc descriperat (pu-
 tabat enim se maximā apud
 regem gratiā hoc pacto inis-
 turū esse, assignatis illi falso
 rebus quibusdam præclaris-
 simè gestis, & efficiis operi-
 bus veritatem excedentibus)
 Alexander accepto libro
 (nam tum fortè in flumine
 Hydaspæ nauigabanti) pro-
 iecit præcipitem in aquam;
 & te, inquit, eodem mo-
 do decebat, Aristobule, præ-
 cipitari, qui talia pro me sin-
 gulari certamine pugnaue-
 ris, & elephantos sagitta
 interfecerit. Et certè indi-
 gnaturus in a fuerat Alexan-
 der, ut qui nec architecti illius audaciā ferre potuerit, pol-
 licentii se montem Atho ad illius imaginem efficturum esse,
 AA 5 montem;

ἢ μετακοσμήσει τὸ ἄρ' ὅτι
 ὁμοίωσι τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ
 ἐλάττω ἀνθὺς ἐπιγνῶς, τ' ἀν-
 θροπορὸν ἔκ' ἑδ' ἰς τὰ ἄλλα
 ὁμοίως ἰχθῆτο πῶς οἶνω τὸ τρι-
 πτόν ἐν τῶσι; ἐκτὸς ἂ μὴ τις
 κομιδὴ ἀνόητος ἢ ἡ, ὡς χαί-
 ρειν τὰ βιαιῶτα ἰκαιοῦνται,
 ἢ παρὰ πόδας οἱ ἐπιχχοί,
 ὡσπερ οἱ ἄμορφοι τ' ἀνθρώ-
 πων, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ
 γυναικῶσι γραφεῖσι πλάκ-
 κωδῶνα, ὡς λακίνας αὐτὰς
 γράφειν, οἶονται ἢ ἄμυρον
 ἔξιν πῶς ἕψιν, ἐν δ' γραφῆς
 αὐτῶσι ἐρῶθιμά τε πλάκκων ἐ-
 πιθεῖσιν, καὶ τὸ λακκῶν ἐκα-
 ταμίξιν πολὺν ὡς φεμάκω. βι-
 βῶσι τ' συγγραφότων οἱ πολ-
 λοὶ εἰσι τὸ τίμηδον, καὶ τὸ ἰ-
 διορ, ἢ τὸ χεῖρον, ὃ, τι ἂν
 ἐκ τῆς ἰσοείας ἐπιπῶσι, ὁ βα-
 πθοντῶ, ὃς μισεῖσθαι καλῶς
 ἔχειν, ἰς μὲν τὸ πῶρον, ἐλά-
 κας πῆλιδους καὶ ἀτίχτους
 ὄντας, ἰς ἑὸν δὲ ἕπο-
 λητῶσι ἐπιβολῶσι τῶν ὄλων
 πραγματέων ἀφραίνοντας.
 bat, ut qui in praesenti adulatores manifesti & inertes
 sint, & in posterum suspectum reddant totum negocium
 propter nimios veritatis excessus, & incredibilitatem.

montemque ipsum illius simi-
 litudine excernaturum: sed
 statim pro adultore homi-
 ne illo agnito, non amplius
 neque ad ceteras res eodem vi-
 antea usus est. Vbi igitur de-
 lectabile illud in hisce ma-
 net? nisi si quis vehementer
 ames adeo foret, ut oblecta-
 retur huiuscemodi laudibus,
 quarum vanitas & confu-
 tatio ante pedes & in prom-
 ptu esset, perinde ut ho-
 mines deformes interdum
 solent, & praecipue mulier-
 culae, quae pictoribus man-
 dant ut se quamplucherrimas
 pingant. Arbitrantur enim
 melius habituram sibi esse
 faciem, si pictor ipsis & plu-
 rimum ruborem illinat, &
 multum candoris intermi-
 sceat pigmento. Tales pler-
 que scriptorum hodie sunt,
 qui & proprium & utile
 quod ex historia sperandum
 fuerat, palpando tractant,
 quos odio habere convenie-
 bat.

Quod

ἢ τις πάντας τὸ τελεπνὸν
 ἤγεται καταμύχθου δέμ
 ἢ ἰσοεῖα πάση, ἢ ἄλλα, ἢ σὺ
 ἀληθείᾳ τελεπνῶν ἔστιν ἐν τοῖς
 ἄλλοις ἡδοναῖσι τὸ νόσον, ἢ ἄ
 μελὶν ἑνὸν οἱ ποιοῖ, τὰ μὴ
 εἶν προαίοντα ἰπποκλυδοῦ
 σιῶν ἐν δὲ ἔν τῃ διηγήσει μου,
 ὅπου μὲν μνημαῖ ἕνα γὰρ ἐν
 ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν,
 καὶ ἐν Διᾷ, ἐν Ἀχαιῶν πρόσω
 οῦσθε τὸν αὐτὸν τὸ πῶς
 μου διηγεσέμεν, ἢ πῶς Χα
 εῖων, μηδὲ ἀπίστων τοῖς ἀ
 χθῆσιν οἰοῖς, ὅτι ἦν ἀληθῆς ὄν,
 καὶ ἐπιμωσάμεν, ἢ ἀσέον
 τὸ ἔργον ἰπποκλυδοῦ συγγρά
 ματι. τίς μὲν τις αὐτὸν Μυ
 σῶν: ἢ οὗτος ἤρξασθε, πρῶτα αὐτῶν
 τὰς θεὰς σὺ ἀποψάσθαι τὸ
 συγγράμματι. ὅρα ἢ ἰσο
 μολὸς ἢ ἀρχὴ, καὶ πρῶτα πῶς
 ἢ ἰσοεῖα, καὶ τὸ τὸν ἔδει τ
 λόγων πρῶτον; ἢ τα μ
 κρὸν πῶς, Ἀχιλλεῖος τὸν
 ἠμέτερον ἄρχοντα εἶνασι,
 ὅσοι

Quod si verò quispiam exi-
 stimat omnino iucunditatem
 per totam historiam admix-
 tam esse debere præstet ces-
 tera illa quæ reuera dele-
 stabilia sunt, inter reliqua
 ornamenta orationis, quibus
 pleriq; negligit, ea quæ nie-
 hyl ad rem periment, inge-
 runt atq; inuolunt: ego ve-
 rò etiam narrabo quæ non
 ita multò antè meminim me-
 audire, cùm in Ionia histo-
 riarum scriptores, atq; ad eò
 per Iouem in Achaia quosq;
 nuper quosdam ausultarem
 idem hoc bellum exponen-
 tes. Ac per Gratiâs, ne quis
 pro dubijs aut in certis ea
 habeat quæ dicentur. Y Nam
 vel iursurando affirmare
 ausim, si modò urbanum fo-
 ret iursurandum inserere cõ-
 mentario, vera illa esse. Ac
 vnus quidem ipsorum statim
 à Musis exordiebatur, in-
 uocãdo deas, vt ipse ad opus
 hoc describendũ adesse velz

lent. Vidẽne quàm scitum principium, & in promptu histo-
 ria, & tali orationis figuræ conueniens? Deinde paulim pro-
 gressus, Achilli quidem nostrum Imperatorem comparabat,
 Thers

Θροῖται δὲ τὸν ἑβρωῶν βασιλέα, ἐκ αὐτοῦ ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς ἀμείνων ἢ αὐτῷ, ἢ Ἐκτορα μάλλον, ἢ Ὀϊσίτην καθήρα, καὶ ἂν πρόδωκεν μὲν ἔργον ἠδωλὸς τις, ἰδίῳ δὲ καὶ μὴ μὲν ἀμείνων, αἰτ' ἐπιγυμνῶν αὐτῷ τὴν ἐγκόμιον, ἢ ὡς αἶψα ἔστιν συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὐδ' ἔστιν ἴδωμεν, ἐπὶ τῶν πατριδῶν τῶν Μίνυον, περὶ τῆς, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τὸν ἑβρωῶν, μὴ δὲ μνησθέντος τῆς πατριδος αἰτ' ἐπὶ τέλει τῷ προοίμιον, ἵππευτῶν ἑσθέρων καὶ ἑσθέρων, ἵππευτῶν μὲν ἄρα τὰ πρῶτα, τῶν βρωῶν δὲ καταπολεμήσαν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δυνάται καὶ ἡρξάντο γὰρ τῆς ἰσοείας οὕτως, αἰτία ἑμαυτῶν τῷ πολέμῳ ἀρχῆς διεξίωμεν. ὁ γὰρ μισθῶντος, καὶ ἑσθέρων ἀφροδῶντος Ὀυολόγιστος ἡρξάσθαι πολέων μὲν δὲ αἰτία τῶν ἑσθέρων.

οὕτως

in hunc modum incipiebat, simul et causas unde id bellum cepisset, commemorando: Nam scelestissimus ac pessime perditus iste Vologesus bellum mouere cepit ob tale causam.

Atque

Thersita autem regem Persarum: ignorans videlicet quod Achilles multo melior futurus ipsi fuerat, si Hectorē potius quam Thersitem interfecisset, et si prior quidem bonus quispiam fugeret, perqueretur autem ipsum multo clarior aliter. Post hæc adducebat et pro se ipso encomium quoddam, quo dignus esse conscriberet res gestas adeo præclaras ac splendidas videri volebat. Hinc autem descendens, etiam patriam suā Miletum laudabat, illud ad deos, quod rectius faceret ipse quam Homerus, quoniam ille nusquam patriæ suæ mentionem fecisset. Postremò ad finem prociuij pollicebatur nominatim ac planis verbis, se nostras res in maius sublaurum, Barbaros autē contra etiam ipsum per se debellaturū atque oppressurum esse. Ac historiam quidem

οὗτος μὲν βιαῦτα. ἔρβ' &
 Θουκυδίδος ἰσχυρῶς αἰρεῖται,
 οἷος ἔν μάλα ὡς ἀρχιτέλειον
 ἠκασμῶς, ἢ πῶς ἀρχιτέλειον, ὡς
 ἰκάνεται, οὐδ' ὡς ἰαντ' ὀνόματι
 Τηξέας, χαλεπῶς ἀρχιτέλειον
 ἀσασῶν, καὶ ἐν μὲν τοῦ Ἀττι-
 κικοῦ ἀρχιτέλειον ὄρα γὰρ,
 Κρητικῶς Καλλιπυριανὸς
 Πομπηϊδὸς πολίτης σωζομένης
 τὸν πόλεμον τὸ Περσικὸν καὶ
 Ρωμαϊκόν, ὡς ἰσχυρῶς
 πῶς ἀπὸ πᾶσιν, ἀρχιτέλειον ὅτι
 ἐν ξίλωνι μὲν. ὡς καὶ τὸ γὰρ
 βιαῦτα ἀρχιτέλειον, τὸ ἄν τι τὰ
 λοιπὰ λέγοιμι, ὅτι οἷα ἔν Ἀρ-
 μήνῃ ἐδημηγόρησεν, τὸ Κρητι-
 κῶν αὐτὸν ἰσχυρῶς πρᾶσθη-
 σεν μὲν, ἢ οἷον Νισιβηνοῖς
 πομόν, ὡς μὴ τὰ Ρωμαίων
 ἀρχιτέλειον ἰσχυρῶς, παρὰ
 Θουκυδίδος χησάμῃ ὅτι ὅτι
 ἀρχιτέλειον, πᾶσι μόνος τὸ Πλασι-
 κῶ, καὶ τῶν τεχνῶν τὸ μακρῶν,
 ἔν οἷς οἱ τότε λοιμᾶξαντὸν
 ἠκασμῶς. τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ
 Αἰθιοπίας ἠρχέσθαι, ὡς καὶ ἰς
 μακρῶν sequi voluerant: à Thucydide mutatus omnia
 profusus, excepto solo Pelasgico, & longis muris, in quibus
 tum habitauerunt illi, qui temporibus illis peste laborabant,
 Cætera verò etiam ab Aethiopiis exorsus est: quare & in
 Aegypti

Atq; hic quidem in hunc mo-
 dum. Alter verò quidam Thus-
 cydidi imitator summus
 quispiam, & ad archetypum
 seu primum exemplar ad-
 modum bene comparatus,
 etiam principium perinde ut
 ille, suo proprio nomine ap-
 positio fecit, festiuissimū il-
 lud quidem omnium princi-
 piorum, & Atticum animum
 plantè spiritus. Vide enim Gre-
 perius, inquit, Calpurnianus
 Pompeiopoliua conscripsit
 bellum Parthorum ac Ro-
 manorum, quo pacto illud
 inter se gesserunt, statim ab
 eo exorsus, quando illud pri-
 mum moueri cœpium est.
 Quare post tale utiq; princi-
 pium, quid tibi cætera am-
 plius dicam? quomodo vides
 licet in Armenia perorauerit,
 Corcyrensem illum ora-
 torem seipsum exhibendo,
 aut qualem Nisibem pestem
 immiserit, quia partes Ro-
 manorum sequi voluerant: à Thucydide mutatus omnia
 profusus, excepto solo Pelasgico, & longis muris, in quibus
 tum habitauerunt illi, qui temporibus illis peste laborabant,
 Cætera verò etiam ab Aethiopiis exorsus est: quare & in
 Aegypti

Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν
 βασιλείαν τῆς τῶν ποταμῶν,
 καὶ ἐν ἑκείνῃ γὰρ ἔμεινεν ἕως
 ποταμῶν. ἔγω γὰρ οὐκ ὀδύνην
 τα αὐτῶν ἐν κατακλιπῶν
 εὖς ἀδύτου Ἀδριατικοῦ ἐν
 Νισιδῶν, ἀπὸ τῶν ἀντιπῶν
 ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν
 ἰσθμῶν ἔμεινεν. καὶ ἴσθμῶν καὶ
 τῶν κατακλιπῶν ποταμῶν ὅτι,
 οὐδὲν ὄντως τῶν ἀντιπῶν
 Θουκυδίδου ἰσχυρὰ λέ-
 γει, ἀλλὰ ὅτι ἐν ἰσθμῶν,
 τὰ αὐτῶν ἰσχυρὰ λέγει, οὐδὲν
 μικρὰ λέγει, ὡς καὶ αὐ-
 τὸς ἀντιπῶν, οὐδὲν αὐτῶν
 ἐν Δία, λέγει, ὅτι ἐν Δία
 ἀπὸ τῶν, ὅτι αὐτὸς οὐκ
 ἀπὸ τῶν, ὡς καὶ τῶν
 ὄντως, καὶ τῶν μηχανῶν
 μὲν, ὡς Ρωμαῖοι αὐτὰ ὀ-
 νομάσασιν, ὅτι ἀντιπῶν, καὶ
 τὰ ἀπὸ τῶν, ὡς ἰσθμῶν, καὶ ἴσθμῶν
 τὰ αὐτῶν. καὶ μοι ἐν-
 νόησον, ἰσχυρὰ τὰ ἀπὸ τῶν
 ἰσχυρὰ, καὶ ὡς Θουκυδίδου
 ἀπὸ τῶν, μὲν αὐτῶν Ἀπὸ τῶν
 ὀνομάσασιν

Aegyptum descendit, & in
 terram regis multam, in illa
 laque ibi mansit, recte sa-
 ne faciens. Ego itaque reli-
 xi illo sepeliente adhuc mis-
 seros Athenienses Nisibe,
 abij, satis scies etiam ea quae
 me digresso dicturus postea
 esset. Nam rursus etiam illud
 abunde multum nunc est,
 putare hoc esse Thucydidi
 consentanea atque similia
 dicere, si parum reueritus, ea
 quae sunt ipsius illius, dixerit
 quispiam, ut μικρὰ λέγει, hoc
 est, parua & illa, & ὡς καὶ
 αὐτὸς ἀντιπῶν, id est, ut etiam
 ipse dixeris. & οὐδὲν αὐτῶν
 ἐν Δία, id est, non ob eam causam,
 quae Ioum. & λέγει, ὅτι ἐν Δία
 ἀπὸ τῶν, hoc est, etiam illa pa-
 rum absuit quam praeterirem.
 Nam idem hic scriptor mul-
 ta quoque armorum & tor-
 mentorum genera isdem
 nominibus, quibus ea Roma-
 ni vocant, perscripsit, &
 fossam itidem ut illi, & pon-
 tem & similia dixit. Ac mihi cogita,
 quanta haec historia dignitas,
 & quam Thucydidi hoc conueniens
 sit, inter Antica nomina

ἑρμῶν, τὰ Ἰταλιτικὰ
 ταῦτ' ἐξηάδαι, ὡς περ πλῆ
 πορφύραν ἰνικομοιώτα,
 καὶ ἰμπέριοντα, καὶ πᾶν
 τας ἀνάδοντά. ἀπ. ὁ δὲ
 τις αὐτῶν, ἡπόνημα τῶν
 ζήρονότων γυμνῶν ἀνα-
 γαζῶν ἐν γραφῇ, ἡομιδῆ πέ-
 λον, καὶ χαμαίπτερες, οἶον καὶ
 σπατιώτις ἀρ τις τὰ καὶ ἡ-
 μίραν ἀπαραφύσθ' ὡς
 θηκῶν, ἢ τήκτων, ἢ καπη-
 λός τις συμψινοςῶν τῆ σπα-
 τιᾷ, πᾶν ἀπὸ μετριότη-
 ρος γι' ὁ ἰδιότης οὗτ' ὡ
 αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπ. ὁ δὲ
 οἷ' ὡ, ἀπὸ δὲ τινι χρί-
 σφι, καὶ δυνεθμῶν ἰσο-
 είαρ μεταξείθεσσι ἡπο-
 νηκός. ὧν μόνον ἔτι κα-
 σαμυλὸν αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἐ-
 πίζραφε τὰ βιβλία, παρὰ
 κατῶν ἢ κατὰ πλῆ τῶν
 συγγραμμάτων τῶν κατὰ
 ἀμύρπον ἰατροῦ τῆς τῶν
 λουδοφόρων ἕκτης, ἰσοει-
 ῶν Περδικῶν, καὶ ἄλλοι
 δραπὸ ἰκασὺ ὁ ἀειμῶς.

nomina, Italica ista perinde
 ut purpuram interponi, ex-
 ornantia, & decentia, &
 omnia consonantia. Alius
 verò quispiam ipsorum,
 quasi quoddam commenta-
 rium actorum nudum in-
 scripta relatum, valde pe-
 destre ac humi serpens, per-
 inde ac similes aliquis, aut
 faber, aut caupo, qui vna cū
 exerciū circumagaretur, ea
 quæ in singulos dies acta
 fuissent, annotasset, compo-
 suit: nisi quòd priuatus hic
 modestior certè fuit, quippe
 qui ipse quidem statim qua-
 lis esset, manifestè apparue-
 rit: alteri autem alicui, maio-
 ri gratia pradito, quiq; his-
 toriam aliquando aggredi
 posset, materiā subministrā-
 rit. Hoc vñ in eo reprehē-
 dere soleo, quòd ita tragicè
 inscripsit libros suos, magis
 quàm pro ipsorum scriptoriū
 fortuna, in hunc videlicet
 modū: Callimorphi, medicū
 hastatorum legionis sextæ,
 historiarum Parthicarum,

Sec. & subscriptus infrā erat vnicuique libro numerus.

Ac per

καὶ οὐ Δία, καὶ τὸ πρῶτον
 ὑπερψυχρον ἰωοίησιν, ἔτω
 σωαγαθῶν, οὐκ ἔστιν ἂν ἱατρῶ
 ἰσοείαν συγγράφειν, εἴ γε ὁ Α-
 σκληπιὸς ἢ Ἀπόλλων ὁ ἦός,
 Ἀπόλλων ἢ μισογέτης, καὶ πά-
 σης παιδείας ἀρχῶν, καὶ ὅτι
 ἀρχαίμῃ ἔν τῃ ἰάδι γροθ-
 φει, ἐκ οὗ ὅτι Δόξαν ἀγί-
 κα μάλα ἐν τῷ κοινῷ με-
 τήλθον, ἱατρῶν ἢ γέρον, καὶ
 πέρι, καὶ ὁ δὲ, καὶ ὅδοι, τὰ
 δ' αἰα ὁ δὲ ὁμοδικαῖα τοῖς
 πομοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ
 πρῶτος, εἰ δὲ με δὲ καὶ ἑρῶ
 ἀνδρὸς μνηστέου, τὸ μὲν ὄνο-
 μα ἐκ ἀφανῆ λείπει, τὸ γὰρ
 μὲν δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτον ἐκ
 Κοίνας συγγράμματα,
 ἐρεῖται πᾶσι ἐκ τῆς ἰατρῆς.
 ἐκ ἀρχῆς μὲν γὰρ ὁ δὲ, ἐκ τῆς πρώτης
 ἢ προομιῆς πεισθῶ, σωηρά-
 τησι τὸς ἀναγιγνώσκοντας,
 λόγον πάντοτε διέξει σπῆ-
 δῶν, ὡς μόνον ἂν ἔσῃ
 πρῶτοι ἰσοείαν συγγράφειν.
 ἴτι, sententiam autem dicam
 ἔς scripta paulo ante Corin-
 thi edita, omni spe potiora. A
 principio enim statim, in
 prima exordij periodo, disputabat cum
 lectoribus, ser-
 monem omnino eruditum ac sapientem
 exhibere studens,
 quòd soli videlicet sapienti conueniret
 historiam scribere.

Ac per Iouem etiam proce-
 mium plus quam frigidum
 fecerat, ita colligens, fami-
 liare ac proprium Medici es-
 se, historiam scribere. si quis
 dem Aesculapius Apollinis
 filius foret: Apollo autem
 Musarum dux, et omnis eru-
 ditonis princeps. Deinde
 quòd et Ionica lingua exor-
 sus scribere, mox nescio qua
 senectia quòve animo statim
 admodum ad communem
 transiit ἱατρῶν, hoc est, me-
 dicam artem, et experientiam,
 et quaecunque, et morbum,
 pro ἱατρῶν, et πᾶσα, et
 ὁ δὲ, et ἱατρῶν, et
 πᾶσα, et ὁ δὲ, et νοῦν
 dicens: cetera autem cum
 multitudine consueta atque
 eadem, ac plurima etiam ve-
 lut ex triuio desumpta. Si ve-
 rò et sapientis viri memi-
 nisse me decet, ipsum quidem
 nomen in obscuro positum
 A scripta paulo ante Corin-
 thi edita, omni spe potiora, in
 prima exordij periodo, dis-
 putabat cum lectoribus, ser-
 monem omnino eruditum ac
 sapientem exhibere studens,
 quòd soli videlicet sapienti
 conueniret historiam scribere.

Deinde

ἔτα μὲν τὰ μικρὰ ἀπὸ συν-
 λογισμῶν, ἔτα ἄλλως ἢ ἄλλως,
 ἢ ἀπαντὶ σχήματι σωηρέ-
 τιῶ ἀπὸ τῶν θεωρίων τὸ δ'
 ἑλοκασίας ἐς λόγους, καὶ τὰ
 ἐγκλίμα φορτικά, καὶ ἑομι-
 σθῆ βωμολοχικά, ἐκ ἀσυνό-
 ρισα μὲν τοῖς ἀπὸ σωηρωτικῆ-
 μῆνα, καὶ σωηγμῆνα λακκῆ-
 να, καὶ μὲν λακκῆνο φορτι-
 κῶν ἴδοξί μοι, καὶ ἡμισα φι-
 λοσόφῳ ἀνὸρῖ, ἢ πῶσωνι πο-
 λιῶ καὶ βαθῆ πρέπον, τὸ ἢ
 τῶ προομιῶ ἀπῆν, ὡς ἐξαι-
 ρετον τοῦτο ἔξα ὁ ἡμίτηρ
 ἀρχον, οὐ γὰρ τὰς πράξεις, καὶ
 φιλίσοφοι ἡδὴ συγγράφῳ ἀ-
 ξιδῶσι. τὸ γὰρ τοῦτον, ἔπερ ἄ-
 ρα ἡμίρ ἴδα καταλιπῆν λο-
 γίῳ, ἢ αὐτὸν ἔπερ, ἢ μὲν
 ὁδὸ ἰκένο ὄσιον ἀμνημονῶ-
 σαι, ὅς τοι ἀνδρὶ ἀρχλῶ ἡρξά-
 το Ἐρχομα ἰρέων περὶ Ρω-
 μῶων ἢ Περσέων, ἢ μικρὸν
 ὕστρον ἔδωκε γὰρ Πέρσαι γη-
 θω κακῶς, ἢ πᾶν ἢ ὅσ.
 ρῶς, ἢ οἱ Ἐκλωσ Ὁξυρόλῳ ὁ-
 νυμῶσι, ἢ ἄλλα ποτὰ τοιαῦ-
 τα. ὁ.

Deinde post paulum sequer-
 batur alius syllogismus, dein
 de item alius : & prorsus per
 omnes figuras disputando ra-
 tiocinabatur illi exordium
 istud adulatorium, videlicet
 vsq; ad satietatem, & enco-
 mia ista molesta ac valde
 surrilia, syllogistica tamen
 & disputatoria, & contracta,
 seu condensata etiam illa. Et
 sanè etiam illud perquam in-
 eptū videbatur mihi, & viro
 philosopho, & barba cana
 promissaq; minimè dignum,
 quod in proœmio dicebat,
 principem nostrum hoc præ-
 ter cæteros præcipuum, &
 quasi seorsim habiturū esse,
 quod eius res gestas etiā phi-
 losophi iam memoria pro-
 dere dignarentur. Nam tale,
 si modo fieret, conveniebat
 cogitandū nobis relinqui po-
 tius, q̄ ipsum dicere. At verò
 neque illius fas est obliuisci,
 q̄ tali principio exorsus est :
 Venio dicturus de Romanis
 ac Persis. & paulò post : Ne-

cesse enim erat Persis malè euenire. Et rursus : Fuit Of-
 roei, quem Græci Oxuroën nominant : & alia id genus mul-

τα ἑρᾶς, ὅμοιοι οὗτοι ἰκᾶς
 να, παρ' ὅσον ὁ Ἰουκιδίδης,
 οὗτοι δὲ Ἡροδότου εἰς μάλα
 ἰώνα. ἀπὸς τις αἰτίδιμοι ἐπι
 λόγων διωᾶμα Ἰουκιδίδης,
 καὶ αὐτὸς ὅμοιοι, ἢ ὀλίγη ἀε
 μάνων αὐτοῦ, πᾶσαι πᾶσαι
 καὶ πᾶσι ἄρα, καὶ πᾶσι, καὶ
 πᾶσι μὲν ἐρμυλῶσας, πᾶς
 τὸ Ἰουκιδίδης ἰσχυρότατον,
 ὡς ἴππο. τὸ δὲ ἐκ ἰσχυρῶν ἰε
 φανᾶς ὁ ἀδελφικῶν ἰεφᾶς,
 τοσαύτη ψυχρότης ἰεφᾶς, ἰεφ
 πᾶσι Κασσιανῶν χιόνα, καὶ ἰ
 ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς. ἢ ἰεφ
 ἰεφᾶς ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς, ὅλα
 βιβλῶν μόνος ἰεφᾶς ἰεφᾶς
 αὐτῶ, καὶ ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς
 φᾶς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς
 ἐκ λυανῶ καὶ λυανῶ καὶ μῆλα
 ἰεφᾶς, ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς, ἢ ἰεφᾶς
 κοντῶ ἰεφᾶς ἰεφᾶς, καὶ ἰεφᾶς
 χιόνα. ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς
 ἀναξυρῆς, ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς,
 Ἡράκλεις, ὅσα μιν εἰσὶν ἰεφᾶς,
 πᾶσι ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς ἰεφᾶς
 ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς, ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς
 ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς, ἢ ἰεφᾶς ἰεφᾶς

Τίγρητα,

more dependentes. Nam Vologesi bractea, aut frenum e-
 qui, ὁ Hercules, quot millia versuum unumquodque ho-
 rum absoluebat, deinde qualis fuerit coma Osroa natanus p
 Tigrim,

ta. Vides igitur ut similis hic
 illi fuerit in eo, quod ille
 Thucydidem, hic autem He-
 rodotum bene admodum esse
 simulabat. Iam alius quidam
 celebritis et decantatus ob di-
 cendi virtutem, Thucydidi
 et ipse similis, aut etiam me-
 lior paulo illo, omnes ciui-
 tates, et omnes montes, cam-
 pos præterea et fluuios in-
 terpretatus est quam pla-
 nissime ac validissime, ut
 ipsi videbatur. Illud autem
 in inimicorum capita vertat
 malorum auerrucator Her-
 cules. Tanta enim frigiditas
 inerat, quæ et Caspicas
 niues et glaciem Gallicam
 superaret. Chypus igitur
 Imperatoris vix octo libro
 ab illo describebatur, et Gor-
 gon in ombone, et oculi e-
 ius ex nigro et albo et cæ-
 ruleo compositi: præterea
 et balteus arcum celestem
 imitans, et dracones inter
 se implicati, et capillorum

Tigrim,

Τίγρις, καὶ ἰσίου ἄντρον
 λατρυῶν, καὶ μύριον
 καὶ λαυρὸν ἐς ταυτὸ συμπα-
 ρουκῶν, καὶ ἀσπίον ἀκα-
 βῆς ποισίων αὐτὸ σκόπε ὡς
 ἀναρχαῖα τῆ ἰσοδία ταῦτα, καὶ
 ὡς ἐκ ἄνω αὐτῶν ἡδαιμῶ τι
 τῶν ἐκῆ προχθίτων ἰσὶ ἢ
 ἀδυναίας τῆς ἐν τοῖς κησι-
 μοῖς, ἢ ἀγνοίας τῶν δικήτων,
 ἰσὶ τὰς τοικῶτας τῶν χωρίων
 καὶ ἄντρον ἐκφράσας πρὸς
 ποντα, καὶ ὅτι τὰ ἐς ποικί-
 καὶ μὲν ἀλλὰ πρὸς γυμνασί-
 σσιν, ἰσὶ καὶ οἰκίῃ κησι-
 πλῶτα, ἄρτι τὸ διυπότυ κησι-
 ρουοῦσαι, ὅς ὅτι τὸ ἐκῆ
 τὰ οἰκίῃ ὡς κησι πικαδία, ἰσὶ
 ἢ τὴν λαυρῶν κατὰ νῆσον,
 ἀκὶ ἐκπιδύσας ποικίλεις, ὅρ-
 νῖδων καὶ ἀνάων καὶ κατῶν
 προκαμύων, ἰσὶ πικαδία
 τὰ ἔτρουσι τινός, ἢ τὰ κησι,
 ἢ ἂν ἀκὶ ἰσὶ ἰσὶ. ὅς
 τὸ ἂν οἰκίῃ, ὅ πρόπτον, καὶ
 πικαδία ὁ κησι πικα
 ἢ ἀνάων, καὶ ἀνάων

Tigrym & in quale antrū ef-
 fugerit, tedi in videlicet ex
 hedera & myrio & lauro,
 quæ eodem loco creuerāt, &
 quasi in vñū coaluerant, atq;
 idem illud opacū & umbro-
 sum fecerant. Considera igitur
 quæ hæc ad historiam ne-
 cessaria sint, & quæ nō absq;
 his ea, quæ illic gesta sunt,
 scire potueramus. Nam præ
 imbecillitate (qua inter ea,
 quæ vtilia sunt cogniti, dis-
 cernenda laborant) aut præ
 ignorantia (iū quid potissimū
 nū dicendum sit nesciunt)
 ad huiuscemodi locorum &
 antrorū descriptiones diuera-
 tuntur. Ac quoties in multas
 ac præclarè gestas res inci-
 dunt, similes esse videntur ser-
 uo recem locupleti facto, qui
 domno suo nuper in bonis
 successit, qui neq; vestem no-
 uit quo pacto induere de-
 beat, neque eam ex more
 ac legitime capere nouit, sed
 sapenu nerō irruenti gallinæ &
 fuis & leporinæ apposi-
 tis, pro iji pulmento aliquo aut
 falsamento oppletur adeo,
 dum ingurgianđo rumpatur. Hic
 igitur, de quo antea dixi,
 etiam vulnera descripsit, admodum
 incredibilia, & mortis

ἀποκότος, ὡς ἀς δ' αὐτοῦλον ἢ
 ποδὸς τῶν μέγαν προβάς τις
 αὐτίκα ἐπλευτήσας, καὶ ὡς ἰμ-
 βούσας ὁ μόνον Πείσαν τοῦ
 στρατηγῆ, ἐπὶ καὶ ὀνήδῃ τ' πο-
 κλιμίων ἀπιδανον. ἔτι ἢ ἢ ἢ
 τῶ τ' νεκρῶν ἀειμῶ, τὸτο μὲν
 καὶ παρὰ τὰ γυραμμενα, ἢ
 τῶς τ' ἀρχόντων ἐπιστολῶς ἐ-
 ψώσασθ' ἐπὶ τῷ Εὐρώπῳ, τ' ἢ
 πολεμίων ἀφθανῶν μουσά-
 δας ἐπὶ καὶ τριάντων, καὶ ἔξ
 πῶς διακοσίοις, Ρωμαίων δ'
 μόνος δύο, ἢ τραυματίας γε-
 νῶσαι ἰνῶνα. ταῦτα, ἐν οἷθα
 ἔτις ἀρῶν φρονῶν ἀνάσχοι-
 το, καὶ μὲν ἡ ἀκρίνο λαίτερος, ὁ
 μικρὸν ὄν' ἐπὶ τῷ ἢ ἢ ἢ
 Ἀπιδὸς ἐπὶ, καὶ ἀρκεκαθάρ-
 θασ τῶ φωνῶν ἐς τὸ ἀκρίβη-
 σα τῶν, ἢ ξίωσῶν ὄν' ἢ τὰ ὄνο-
 ματα ποιεῖσαι τῶν Ρωμαίων,
 καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ ἐπιλω-
 κῶν, ὡς Κρόνον ἢ, Σατορνί-
 νον λέγειν, Φρόνιτῃ ἢ, τ' Φρόν-
 τωνα, Τιτάνιον δ', τ' Τίτια-
 νόν ἢ τὰμα ποικίλ' ἢ
 τῶνα.

genera aliena, puta quo pa-
 cto in digitum pedis maiore
 vulneratus quidam, conse-
 stim decesserit: & quod in cla-
 mante solum duce exercitus
 Prisco, septem & octo ho-
 stium mortui fuerint. Prae-
 terea & in numero occisorum
 ab hac parte etiam contra
 quam in Imperatorum epi-
 stolis scriptum continetur,
 mentitus est. Nam circa Eu-
 ropam hostium quidem ce-
 cidisse millia trecenta sex-
 tuaginta, & sex supra du-
 centos ait. Romanorum aut
 non amplius duobus, saucios
 autem factos fuisse nouem:
 quae haud scio an ullis sane
 mentis ferre queat. Iam & il-
 lud dicendum, quod neque is-
 psium paruum est. Nam pra-
 nimio studio. Atticae elegan-
 tiae, & quod videri cupiebat
 vocem omnino ad eius lin-
 guae proprietatem quam ac-
 curatissime emundasse, vole-
 bat eodem pacto & Roma-
 norum nomina offerre, eademque inter
 Graeca transcribere: ut
 Cronon quidem Saturnium vocabat,
 Phronium autem Fron-
 tonem: Titanium, Titianum, & id
 genus alia multo magis ridi-
 cula.

τερα. ἔτιδ' αὐτὸς οὗτος περι
 ἔθηκεαυτὸν τελευτῆς ἔγραψεν,
 ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντων ἐξήπα-
 τήλαι, οἰόμενοι ξίφει τιθῆναι
 να αὐτὸν, ἀφθάνοι δὲ ἀνὴρ
 σιτήν ἀπσχόμενος. Ἐντοῦ
 γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δόξα
 τὸν θάνατον, ἐν ἀδῶς, ὅτι τὸ
 μὴ πάθει ἐκένον πᾶν, τριῶν
 οἰμαι ἡμερῶν ἐχρῆτο. ἀπόσι-
 τοι δὲ, καὶ ἐπὶ ἀσχετοῦσιν
 οἱ σοφοί. ἐκτὸς εἰ μὴ ἔσθ'
 ἰππῶν τοις, ὡς Οσοῦς ἀσῆς
 καὶ περὶ μέρων, ἔσ' ἂν Σιδυ-
 εανὸς ἡμῶν ἀπόληται, καὶ δὲ
 τοῦτο ἐν ἐπύραξιν δὲ τῆς ἐβ-
 δόμενος. τὸς δὲ καὶ ποιητικοῖς
 ὀνόμασιν, ὡς καὶ Φίλων, ἐν
 ἰσεία ἡμερῶν σου ἂν τις
 θῆν, τὸς λέγουσας, ἰδέλιξί μὴ
 ἢ μηχανή, τὸ τῆς ὅτι πεισθῆν,
 μὴ ἀλλὰ ἐδῆπυσι. καὶ πά-
 λιν, ἐν ἑτέρῳ μέρει τὸ καλῆς
 ἰσείας. Εἰδῆσα μὴ δὲ ἔτω
 οἷς ὅπλοισι περιουμαραζέτο,
 καὶ

cula. Præterea idem hic de
 morte Severiani scripsit, &
 ceteri quidem omnes dece-
 pti ac falsi sint, qui putâ-
 runt ipsum gladio interfe-
 ctum esse, quando inedia &
 cibi abstinentia perierit.
 nam hanc mortem illi facil-
 limam, & minimè grauem
 visam fuisse: nesciens vide-
 licet quòd totum illud, quod
 ille passus est, trium opinor
 dierum fuit: qui autem in-
 dia moriuntur, etiam in se-
 ptimum usque diem plerique
 sufficiunt. Nisi si quis hoc
 credere voles, quòd Orosius
 adlitterit, expletans donec
 Severianus fame interiret,
 & ob hoc ante septimum
 diem in aciem non eduxerit.
 Porro eos qui & ποικίς
 nominibus, optime Philo, in
 historia vtuntur, quònam
 loco ponamus? eos puta, qui
 dicunt, ἰδέλιξί, hoc est, strin-
 dorem dedit machina impul-

sa, & murus cadens vehementer ἰδέλιξί, id est, fragorē dedit.
 Et in altera parte præclaræ huius historiae, A Edessa igitur
 ita armis περιουμαραζέτο, hoc est, circumcirca personabat, &
 ἢ ἦοβ' erat, hoc est, fremitus, qualis maris tepestuosi esse solet.

καὶ ὄσθλοθ ἰω, καὶ ἰόναβοθ ἄν
 παρὰ τὰ ἐκείνα, καὶ ὁ στρατὸς ἔς
 μέρμυξιν, ὃ πρόπο μάλιστα
 ποροσαγαγοὶ πῆς τὸ τὰχθ,
 ἄτα μεταξὺ ὄτας ὀυτιλῆ ὀνό-
 ματα, καὶ διμοτιλῆ, καὶ πλοχι-
 καὶ ποπὰ παρρηθῆδου, τὸ,
 ἐπίσταθ ὁ στρατοπῆδάρχης ἔ-
 λυείθ, καὶ οἱ στρατιῶται ἠγὼ-
 ραζον τὰ ἐχρησούτα, καὶ ἠδὴ
 κλημενοὶ περὶ αὐτοὺς ἐγί-
 γνοντο καὶ τὰ τοιαῦτα ὡς
 εἰ τὸ πρᾶγμα ἰοικὸς εἶν πρᾶς
 γῶδῶ, τὸ μῆτρον μὲν πῶδα
 ἐπιβᾶτου ὕψηλοῦ ἐπιβῆθη-
 κότη, βατίρω δὲ, σάνδαλον
 ἑποδῆ μῆθ, καὶ μὲν καὶ
 ἄπασ ἰδοῖς ἄρ, τὰ μὲν προιοί-
 μια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ,
 καὶ ἰς ἑσπεροθὲν μακρὰ συ-
 γράφουτας, ὡς ἐπίσθου θου-
 μασὰ ἠλνικὰ τὰ μετὰ ταῦ-
 τα πάντως ἀκρόσθου, τὸ σῶ-
 μα δὲ αὐτὸ τῆς ἰσοείας μι-
 κρόν τι καὶ ἀσθινὲς ἐπαγοῦτας,
 ὡς

dat alterū autem sandalio subligatum habet. At verò & alios
 quosdā reperias, qui procœna splendida ac tragica, & excels-
 leniter longa composita habent, ut speres ex eo, quæ sequitur
 omninò mirabilia quædam audieturum te esse: at mox corpus
 ipsum historia exiguū quoddam & ingenerosum subieciunt:

et

Et, omnia illa ἰόναβοθ, id
 est, cumulus ac strepitus es-
 vani. Et, ipse dux ἐμέρμυξ-
 σιν, hoc est, animo huc atq;
 illic versabat, quo pacto po-
 tissimum muros inuaderet.
 Deinde autem inter hæc, ad-
 ded̄ humilia & abiecta no-
 mina, aded̄ plebeia, & men-
 dicis conuenientia multa in-
 sarta erant, in quibus velut
 rimæ aut lacuna cætera obs-
 curarentur, quale est illud:
 ἐπίσταθ ὁ στρατοπῆδάρχης
 ἔλυείθ, hoc est, scripsit cas-
 strorum præfectus domino.

Et, οἱ στρατιῶται ἠγὼραζον τὰ
 ἐχρησούτα, id est, milites ex-
 medant necessaria. Et, ἠδὴ
 κλημενοὶ περὶ αὐτοῦ ἐγίγον-
 το, hoc est, iam loci ad ipsos
 veniunt: & id genus alia.
 Et mihi hæc res persimilis
 videatur esse Tragædo, qui
 altero quidem pede calcia-
 mento alio & grandi ineca-

ὡς καὶ τοῦτο κοινῆσι παλαιοῖς,
 ἔσονται ἄδου παύσονται,
 πρὸς αὐτὸν Ἡρακλῆος πάμα
 μιν καὶ Τηλέφου πρὸς αὐτὸν.
 ἀδύς γοῦν οἱ ἀνέσαντον ἰπι-
 φέγγουσι αὐτοῖς, τὸ ἀδι-
 νν ὄρ. καὶ δὲ μὴ ὄροι, ἀμ-
 ἔμοια τὰ πάλαι, καὶ ὁμόχροα
 ἔιναι, καὶ συνάδου τῆ λεφαλή
 τι ἀπὸ σώμα, ὡς μὴ χρυσοῦ
 ἢ τὸ λερᾶν ἔχῃ, θάραξ ἢ πά-
 μιν γελῶτος ἐκ θαλάσσης, ἢ
 ἐκ θαλάσσης ἑαυτὸν παύσῃ,
 καὶ πρὸς αὐτὸν, ἢ ἄσπις οἰσὺ-
 νι, καὶ χοίρινῃ περὶ τῆς λυ-
 μιν ἰδοῖς ἢ ἄν ἀφλόνοῦς
 Ζεῦτος συγγραφεύς, ἢ Ροδίων
 Κόλοσσὸν τὸν λεφαλήν ἑαυτὸν
 δὲ δὲ μὴ ἰπιφάστας, ἀμὲν
 αὐτὸν παύσῃ ἐκίφαλα τὰ δὲ
 μὴ ἑαυτὸν ἑαυτὸν, ἀπρῶτα
 καὶ ἄδύς ἐπὶ τὴν πρῶτα
 τῶν οἱ καὶ πρὸς αὐτὸν ἰπιφά-
 ἑαυτὸν ἑαυτὸν ἀρξάμενον,
 Δαράς ἢ Παρυσάτιδ ἢ παύ-

δου

ut & hoc non dissimile vi-
 deatur puero aut infanti a-
 licui, sicubi forte vidisti Cu-
 pidinem ludentem; perso-
 nam Herculis amplam &
 magnam, aut etiam Tita-
 ni alicuius indumentem. Stan-
 tim igitur qui auscultant,
 acclamare ipsis solent nos-
 tum illud: Paruriuni mon-
 tes, &c. Decet autem non
 ita, sed similia inter se om-
 nia, & eiusdem coloris es-
 se, & capiti reliquum cor-
 pus respondere, et non au-
 rea quidem sit galea, tho-
 rax autem omnino ridicu-
 lus, ex pannis alicundè ve-
 rustis, aut pellibus puris-
 bus confusus: deinde & cly-
 peus salignus, & tibialia
 conchis incrustata, aut ex
 corio porcino facta. Videas
 enim perquam multos hu-
 iusmodi historiarum scri-
 ptiores, B qui Rhodij illius
 Colossi caput, alicuius seu

pumilionis corpori imponant. Ut rursus alios, qui corpora
 sine capitibus introducunt, absque proæmijs & statim ab ipsis
 rebus incipientes, qui & Xenophonis sectatores in hoc videri
 volunt, quoniam & ipse sic exorsus est, Darij & Parysatidis si-

δύο γινόντων δύο, καὶ ἄλλος ἢ
 παλαιῶν ἐκ ἀδούτων, ὡς δι-
 νόματι τινὰ προσημαίει διὰ δι-
 κηθότα τὸς ποικίλους, ὡς ἐν ἄλλοι-
 νοις δείξομεν. καὶ οἱ ταῦτα
 πάντα φορητὰ εἶναι, ὅσα ἢ ἐρ-
 μιλέας, ἢ τῆς ἀκῆς ἀστά-
 ξιως ἀμαρτήματά εἰσι. τὰ δὲ
 ἢ περὶ τῶν τόπων αὐτὸς ψάξας
 εἶδαι, ἢ παρασάγγας μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σαθροὺς ὄλους, τινὶ
 τῶν λαπῶν ἔοικεν; εἰς τοῦ
 ἔτο φαθύμως σωήσας τὰ
 πράγματα, ἔτι Σύρω τινὶ ἐν-
 τυχῶν, ἔτι τὸ λιγύθρον διὰ
 τὸτο ἢ Ἐπιχρείαν τὰ τοιαῦτα
 μυθολογοῦντων ἀκρόσας,
 ὡς περὶ Εὐρώπης λέγων, ἔως
 ἔφην, Ἡδὲ Εὐρώπη ἑλῆτα μὲν
 ἐν τῇ Μισσοπόταμῳ, σαθρὸς
 δύο τῆ Εὐφράτη ἀπέχουσα, ἀ-
 πόντι ἄρ ἢ αὐτῶν Εὐφρατῶν ἢ
 ἔτι τὸ ἀπέχουσα αὐτῶ, ἀλλὰ
 ἢ τῶν ἐμὲν παρ' εἰς τὰ Σαμό-
 φαλα αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ
 ἀράμ-

psis rebus auditis, ut cūm de Europa mentionem faceret, in
 hunc modū duxerit: Europus, inquam, sita quidem est in Mes-
 sopotamia, mansionibus duob. ab Euphrate distans: deduxe-
 runt autem eam coloniam Edissæi. Neq; hoc illi satis fuit, sed
 patriam suā Samosata, idem penerosus ille in eodē libro
 sublatam

ly nascuntur duo, &c. &
 aliorum veterum, ignora-
 tes quōd quadam prociā a
 vi seu potestate sunt, quæ
 plerisque latent, ut alibi o-
 stendemus. Quamquam hæc
 omnia adhuc tolerabilia
 sunt, quæcunque vel cir-
 compositionem verborum,
 vel reliquam dispositionem
 peccantur: C at verò cir-
 ca ipsorum quoque loc-
 rum descriptiones menti-
 ri, idē non solum paria
 sangas aliquot, sed et o-
 tas mansiones, quantum v-
 nius diei itinere castra pro-
 moueri solent, illud queso
 cui honesto aut pulchro con-
 parabimus. Vnus igitur qui-
 dam ad eō oscitanter ac de-
 sidiosè res ipsas collegit, ut-
 potè neque Syro aliquo con-
 sulto, neque notum illud,
 quod vulgò dici solet, Epi-
 cureorum fabulis de his i-

ἀράμην ὁ γερνοῦσ', αὐτῆ
 ἀροπόλα καὶ τείχεσι μετέ-
 θηγη' ἵς τῶ Μισσοποταμίας,
 ὡς σπειρώειδαι αὐτῶν ἴπ' ἀμ-
 φοτέρων τῶν ποταμῶν, ἵκα-
 τίρωθιν ἐν ἡῶ παραμαθὸς
 μίνων, καὶ μονοροχί τείχεσ
 ψαυόντων. τὸ δ' καὶ γιλοῖον,
 ἢ σοι νῦν, ὅ φίλων, ἀρλογοί-
 μιν, ὡς δ' Παρθυαίων, οὐδέ
 Μισσοποταμίτης σοι ἐξῆ, οἷς
 μι φέρων ὁ θαυμαστὸς συγ-
 γραφῆς ἀπόκισιν. καὶ Δία λα-
 κῆνο κομιδῆ πιδανὸν περὶ τ'
 Διθηγαυῶ ὁ αὐτὸς οὐτ' ἄπ
 περὶ πῖ. μωσάμην, ἢ μὲν ἄ-
 κοῦσά τιν' ὅ τῶν ἐξ αὐτοῦ τῶ
 ἔργον ἀφφυγόντων, οὐτε γὰρ
 ξίρα ἰθιλοῦσα αὐτὸν ἀρθε-
 νῆρ, οὐτε φαρμάκων πιῆρ, οὐς
 τε βρόχορον ἄψαθαι, ἀλλά τι-
 να θάνατον ἐπινοῶσαι πραγ-
 κόν, καὶ τῆ τόλμῃ ξινίλοντα
 τυχεῖρ μίρ γὰρ αὐτὸν ἔχοντα
 σαμμυθῆν ἱπλάμαλα ὑαλῶ,
 τ' κακίσις ὑαλῶ. ἐπὶ δ' ὡάνς
 τας ἀρθανῆρ ἔγνωσο, κατὰ
 ξαντὰ τ' μέρισον τ' σκύφον,
 ἰνι

sublatam unà cum ipsa arce
 et muris in Mesopotamiam
 transfudit, ita ut tota ambi-
 retur ac terminaretur vitro.
 que flumine, virinque altero
 quasi eutem illius præterla-
 bendo radente, et tantum
 non ipsos muros alluente. Ri-
 diculum autem etiam foret,
 si tibi nunc Philo apologiam
 aliquam contexam, quod ne-
 que Parthus, neq; Mesopota-
 mita sim: inter quos relatum
 me egregius iste scriptor col-
 locavit. Quin et illud valde
 scilicet credibile idem hic de
 Seueriano dixit, apposito ea-
 tiam iureiurando, quod que
 dicat, ex quodā audierit eo-
 rum qui ex ipso eo opere ef-
 fugerunt. Neque enim gla-
 dio illum mori voluisse, ne-
 que venenum bibere, neque
 laqueo collum innectere, sed
 mortem quandā excogitasse
 tragicam, et, quod ad auda-
 ciam attineret, omnino exter-
 nam ac peregrinam. Fortè enim
 habuisse ipsum admodum ma-

gna vitrea pocula, ex vitro pulcherrimo facta. Postquã igitur
 omnino decretum illi fuisset mori, fracto ex scyphis maximo,

ἐνὶ τῶν θραυμάτων χύσα-
 σθαι ἄσπραλὸν ἐντιμόντα τῆ
 ὑάλῳ τὸν λαμόρν. οὕτως οὐ
 ξηρίδιον ἢ λοχάειον ἔβρυν,
 ἅς ἀνθρώποις γὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡρώε
 κὸς ὁ δάνα. Ὁ γρηόδ. ἄγα
 ἔπαθ' Ὀσυνδίδης ἐπιτάφιόν
 τινα ἄπει τοῖς πρώτοις τῶ πο-
 δέμου ἰκένοῖς νεκροῖς, ἢ ἀν-
 τὸς ἡγήσατο χεῖνοι ἰπαπῆρ
 τῶ Σιθριανῶ. ἄπασι φῆ ἀν-
 τοῖς, πῶς τὸν οὐδὲν ἄτιον
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν
 Θουκυδίδην ἢ ἄμικρα. θά-
 ψας οὐρ τὸν Σιθριανὸν μι-
 ζαλοπρῆπὸς, ἀναθιβάσαι ἐν
 πὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τι-
 να σήλαια, ἰκατόνταρχον,
 ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπέφρη-
 τόρισεν ἀνθρώπων, ὅς ἐμὲ νῦν τὰς
 Χάριτας ποικίλ' ἅπαν δακρύς
 σοι ἴσθ' τὸ γέλωθ' Ὁ, καὶ μάλι-
 π' ὁπότ' ὁ φῆτωρ ὁ Ἀφράνι-
 ος, ἐπὶ τέλει τῶ λόγου, δακρύων
 ἄμα σὺ δὲ μωγῆ περιπαθῆ,
 ἐμὲ μνητο τ' πολυιδῶν ἰκέ-
 ναρ δάκρυων, καὶ προπόσεων,
 ἔτα

vno quodam cristorum v-
 sum esse ad cadem, inciso
 videlicet gutture, viuro. At-
 que ita neque gladium, neq
 lanceam reperit, quo more-
 retur, dummodo virilis ipsi
 & heroica mors obingeret.
 Postea autem, quoniam Thu-
 cydides funebrem orationē
 quandam habuit pro ijs qui
 primi tum eo bello occubue-
 runt, ipse quoque Seueriano
 talem habendam esse cen-
 suit. Omnibus enim ipse cū
 Thurydide, eo qui nihil in
 culpa fuit eorum malorum,
 quæ in Armenia acciderant,
 æmulatio atque cōtentio est.
 Sepulto igitur Seueriano
 magnificè, adducit ad tu-
 mulum Afranium quendam
 Centurionem, æmulum Pe-
 riclis, qui talia ac tanta rhe-
 torico more de illo perora-
 uit, ut ego, per Charites,
 multum admodum lacry-
 marum præ risu effunderem,
 & maxime quando rhetor
 iste Afranius ad finem ora-
 tionis lachrymans pariter cum
 miserabili ploratu, sumptuo-
 sarum eorum & propinationum illarū mētionem faciebat,
 demde

ἔτα ἐπέθηκεν Αἰαίῳ ἑρτίνα
 πλὴν κοραπίδα. σπασάμει
 γὰρ τὸ ξίφι ὠδύνην πάντων,
 καὶ ὡς Ἀφράνιον ἀκός λυ.
 πάλιν ὀρόντων, ἀπέσφαξεν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ φασ, οὐκ ἄν
 νάξι ὄν, μὰ τὸν Εὐνά-
 λιον, πῶς ποιοῦ ἀποθανῆν,
 ἢ τοιαῦτα ἰρρητόρην. καὶ
 τοῦτο ἔφη ἰδούλας τοὺς πα-
 ρόντας ἅπαντας θαυμάσας,
 καὶ ἰσπερὶ ἀνίστα τὸν Ἀφρά-
 νιον, ἰδὼ δὲ καὶ τὰ πάντα μὲν
 αὐτοῦ κατιζήνοσσκον, μονο-
 νουχί σωμῶν καὶ πατάδων
 μεμνημένον, καὶ ἐπιδακρύ-
 οντι ὅτι τὴν πλάκοντων μνά-
 μη. τὸ δὲ μάλα ἠγασά-
 μιλω ὅτι μὴ τὸν συγγραφεῖα,
 καὶ διδάσκον τὸ δράμας
 τὸ προαποσφάξον ἀπίθα.
 ν. πομπὴ δὲ καὶ ἄλλοις ὁμοίως
 τὸ βίβλιον σοι, ὅτι οὐρε, κα-
 τὰ τοὺς μύσασαδων, ὁλίγων ὁμοίως
 ἐπιμνησθῆς, ἐπὶ πλὴν ἑτέραν
 ἑσπεροισι ἡδὴ μετιλάσας
 μὰ, πλὴν συμβουλιῶν, ὅπως
 ἄρ ἄμεινον συγγραφεῖς τις.

ἔστ

huc additis, ad alteram pro-
 missionis partem transibo: puta ad id consilium, quo pa-
 flo rectius ac melius historiam scribere quispiam debeat.

Sunt

deinde et Aiacis quendam
 colophonem imponebat.
 Nam gladio eu. ginato, ge-
 nerose admodum, et vi A-
 franium decebat, aspicien-
 tibus omnibus seipsum ad-
 tumulum iugulavit, non in-
 dignus per Bellonam, qui
 multo ante mortuus fuisset,
 si talia rhetoricatus esset.

Atque hoc dixit idem, aspi-
 cientes omnes tum qui ade-
 rant, admiratos fuisset, lau-
 dassetque Afranium supra mo-
 dum. Ego vero etiam cae-
 tera illius damnabam, ut
 qui tantum non offarum et
 ollarum numinisset, et pla-
 centarum memoria illacry-
 maretur. Hoc tamen praeter
 caetera reprehendi, quod non
 scriptore ipso et aetate fa-
 bulae huius ante se iugulatio
 moruus fuerat. Multos au-
 tem et alios consimiles his
 commemorare tibi, amice
 Philo, possem: verum ta-
 men paucis quibusdam ad-

ὅσοι γὰρ τινῶν, οἱ τὰ μεγάλα
 μὴ τῶν πεπραγμένων, καὶ
 ἀξιωματιμότητων παραλείψου-
 σιν, ἢ παραβῶσιν, ἢ δὲ ἐπι-
 θιωτέας καὶ ἀπεροικτίας, ἢ
 ἀγνοίας τῶν δικτύων ἢ σιω-
 πητικῶν, τὰ μικρότατα πάν-
 λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρ-
 μιλώσασιν ἰμβροδιώντες·
 ἔσπει ἄν τις τῷ Διὶ τῶν
 Ολυμπια τὸ μὲν ὅλον κά-
 λῃ, τοῦτον καὶ τοῦτον δὲ,
 μὴ βλέποι, μηδ' ἐπανοῖ μηδὲ
 τοῖς ἐκ ἀδούσι μίξησθαι, τῷ ἔ-
 ποποδῆν δὲ τὸ, τὴ ἀθυργίᾳ
 καὶ τῷ ὑξισορ θαυμάσοι, καὶ
 τῆς κρητῆδ' τὸ ἔρυθμον,
 καὶ ταῦτα πάνν μετὰ ποικί-
 φροντίδ' ἀνιξίαν. ἐγὼ γ'
 οὐκ ἴκασά τι, πλὴν μὴν ἐπ'
 Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅποις
 ἐπὶ ἀέπεισι παραβραμόντ',
 ἄκροσι δὲ μέτρα, ἢ ἔτι πλείω
 ἔδρατ' ἀνηλωκότ' εἰς ψυ-
 χὰρ, καὶ δὲ ἐν ἡμῖν προσήκου-
 σαν δειγνύουσιν ὡς Μαῦρός τις
 ἱππῆς, Μαυσαέας τοῦνομα,
 ἢ δὲ

Sunt enim quidam, qui, quæ
 rerum gestarum maximæ, &
 memoria dignissimæ sunt,
 prætermittant, aut quasi in
 transcurso tantum attingat:
 præ imperitiæ autem & in-
 epititudine, & ignorantia eo-
 rum quæ dicenda vel tacen-
 da sint, ea quæ minima sunt,
 admodum prolixè & labo-
 riosè immorando verbis ex-
 ponunt, non aliter ac si quis
 Iouis Olympici oniversam
 pulchritudinem ac formam,
 quæ tanta ac talis est, non
 videat, nec laudet: neque etiã
 hys qui de ea nesciunt, quic-
 quam narret, sed subsellij re-
 situdinem & expolitionem,
 & crepidinis concinnitatem
 admiretur, & hæc admodum
 cum multa diligentia & cu-
 ra exponat. Equidem audi-
 ui quendam, qui pugnam
 eam quæ ad Europum co-
 missa fuit, ne totis quidem
 septem versibus prætercursu
 rebat: viginti autem men-
 suras aut etiam ampliùs aquæ consumpserat in frigidam,
 & nihil ad nos pertinentem narrationem, quo videli-
 cet pacto Mauritanus quidam eques, Mausæas nomine,

ἵππο δὲ ψῶδες πλανώμενον ὁ ἀνὰ
 τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρος τι-
 νὰς τῶν ἀγροίκων, ἄεισον
 παρατιθίμενος, καὶ ὅτι τὰ ἤ-
 πρώτα ἱκάνοι φορηθῆναι αὐ-
 τόν, ἅτα μὲν τοι μαθόντων
 ὡς τῶν φίλων ἦν, καὶ δέξαν-
 το, καὶ ἀσάσαντο καὶ γὰρ τι-
 να τυχεῖν αὐτῷ ἀπεδιδυμηκό-
 τα· καὶ αὐτῷ ἐς πλὴν Μαύρων,
 ἔδραφον αὐτῷ ἐν τῇ γῆ στρα-
 τουμένον. μύθοι τὸ μὲν τῶ-
 το μακροί, καὶ διηγήσεις, ὡς
 θηράσαντες αὐτὸς ἐν τῇ Μαν-
 ροσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὸς ἐλιφάν-
 τας πομπῆς ἐν τῷ αὐτῷ σω-
 νιμομένους, καὶ ὡς ἵππο λείοντι ὁ
 ἐλίγος ἄην καταθροῦν, καὶ
 ἠλίκευ ἰχθύς ἐπέλατο ἐν Κα-
 σαρείᾳ. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγ-
 γραφὴς ἀφῆς τὰς ἐν Εὐρώ-
 πῳ γινομένας σφαγὰς τοῦ
 σούττας, καὶ ἐπιλάσας, καὶ
 σπονδῶς ἀναγκασίας, καὶ φθ-
 λακίας καὶ ἀντιφύλακας, ἀσ-
 κη βαθείας ἰσπίρας ἀφῆς ἠ-
 κη, ὄρων Μαλχιώνα τὸν Σύ-
 ρον ἐν Κασαρείᾳ, σκάρου
 παμμυχέθας ἀξίους ὠνόμε-
 νον· ἂν δὲ μὴ νύξ κατέλαβε,
 ros ingentes videlicet ementiō. Et nisi nox occupasset ipsum,

præfuit errans per montes,
 deprehenderit Syros quos-
 dam agrestes prandium ap-
 ponentes, & quòd principiò
 illi metuerint ipsum: deinde
 verò intellecto quòd ex ami-
 cis vnus esset, receperint ad
 se hominem, & cibum præ-
 buerint. Nam & illorum
 fortè quendam aliquando in
 Mauritianiam profectū fuis-
 se, cùm ipsius frater in ea
 terra militaret. Post hæc fa-
 bulæ longæ & narrationes,
 quo pacto ipse in Mauritiae
 venatus esset, & ut vidisset
 elephantos multos in eodem
 loco pascentes, & quòd pa-
 rùm abfuerit quim à leone
 deuoratus fuisset: deinde &
 quantos pisces emerit Cæ-
 sareæ. Atque ita egregius
 iste historicus relictis tot cæ-
 dibus circa Europum factis,
 tot præliorū motibus, & for-
 derib. necessarijs, & custo-
 dijs alijs alijs appositis, vsq;
 in profundam vesperam sub-
 stitit, aspiciens Malchionem
 Syrum istum, Cesareæ sca-
 rosi,

τάχα καὶ σωθῆσθαι μὴ αὐ-
 τῷ, ἢ δὴ τὸ σκάρων σκευασ-
 μίον ᾤσθη. ἄπειρ' ἂ μὴ ἐν γέγρα-
 πτοῖσι τιμωρὸς τῆ ἰσοείας, ἀλλά
 να ἄν ἦ μᾶς ἢ γονόστρε ἦδ' ἄρ.
 καὶ ἡ Σημία Ρωμαίοις ἀφόρη-
 τ' ὅ, εἰ Μουσαῖος ὁ Μαῦρ ὅ
 διψῶν μὴ εἶρε πῖτον, ἀλλ' ἄς
 δ' ἄφρονος ἰπποκλήσῃ ἐπὶ τὸ στρα-
 τῶπιδον. καὶ τοὶ πόσα ἄλλα,
 μακρῶ ἄναγκαστότερα, ἐκείν,
 ἐξ ὧ οὐδ' ἀπέχεσθαι ὡς καὶ αὐ-
 κτηνὸς ἦεν ἐν τ' ἀλλήσιν κῆρα
 μιν αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀν-
 δύλοισ ἀπέδωσαν, ὁ Μαῦρ ὅ
 μὲν ὅ Μαλχιῶνι λόγχην, ὁ
 δὲ τῷ Μουσαῖῳ σόρην, καὶ
 ἄλλα ποτ' ἀποκρίματα τῆς ἐπ'
 Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ
 κεφάλαια, τοιγάρ τοι ἀνότους
 ἄν τις ἄποι τοὺς τοιοῦτους,
 τὸ μὲν ῥόδιον αὐτὸ μὴ βδέ-
 ψαμ, τὰς ἀκάνθους δὲ αὐτοῦ,
 τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν, ἀνεκδοῦς
 ἐπισησοπέμ. ἄλλως, ὁ Φίλων,
 μάλα καὶ οὐτ' ὅ γελοι' ὅ, ὅς
 δὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐν Κορ-
 είνθῃ πᾶσι προβιβυκῶς,
 ὅσθι

fortassis & ad cenam cum
 illo venisset, scaris istis iam
 apparatus. Quæ nisi ille tam
 diligenter historice tradidisset,
 magnas nimirum res igno-
 raturi nos fuisset: & damnum hoc Romanis in-
 tollerabile fuisset, si Mausæ-
 cas iste sitiens potum non in-
 uenisset, sed inccenatus ad
 castra reuersus esset. Atquæ
 quàm multa alia longè ma-
 gis necessaria volens ego nunc
 prætereo? quem admodum
 & tibicina quædam venit ex
 propinquo vico ad eos, & ut
 dona mutuo inter se dede-
 runt, Mauritanæ: videlicet
 ille Malchioni lanceam, hic
 autem contra Mausæca si-
 bulam: atque aliam multa ta-
 lia, quæ pugne illius ad Eu-
 ropum ipsa ad cæpita & sum-
 maria sunt. Proinde merito
 dixerit quispiam, tales scrip-
 tores rosam quidem ipsam non
 videre, spinas autem quæ iuxta
 radicem enascuntur, diligenter
 contem-
 p'ari. D. Tam aliud quidè, ὁ Philo,
 admodum & hic ridiculus, qui
 alterū pedem ne extra Corinthū
 quidè vnquam protulerat,
 neque

ὁ δὲ ἄξει Κεχχεῖων ἀπὸ δὴ μά-
 σας, οὐ τι γὰρ Συρίαν ἢ Ἀρμε-
 νίαν ἰδῶν ὧδ' ἤρξατο, μίμη-
 νημια γὰρ ἄτα ὀφθαλμῶν ἀ-
 πιστότερα γράφω τοίνυν ἅ εἰς
 δορυδὲ ἀΐκασα. καὶ οὐτως ἀ-
 κειδῶς ἅπαντα ἱεράειν, ὡς
 τὸς δράκοντας ἐφη τῶν Παρ-
 θυαίων (σημῶν δὲ πλείους
 τῶτο αὐτοῖς χιλιῖς γὰρ, οἷμα,
 ὁ δράκων ἄγ' ἴδωντας δράκον-
 τας) πᾶμμεγέθους εἶν, ὑψηλῶς
 μίνους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν
 ἄτερ τῶν ἰβηρίων. τῦτος δὲ,
 τίος μὲν ἱππικὸν τ' ἐμυζῶν
 ἐσθ' ἐμίνους, ὑψηλοῦς αἰω-
 ρῶσαι, καὶ πῶρ' ὄντων ἐπιλο-
 υνῶν, δὲ ὁ ἐμμοσιῶν, ἐν αὐ-
 τῶ δὲ τῶ ἐργῶ, ἱππῶν ὁμοῦ
 ἴωσι, ἴωσι αὐτοῦ αὐτοῦς, ἴω-
 φῶσαι τοῖς πολεμίοις, ἀμίλια
 ποδῶς τ' ἡμῆτερον ὅτα κατὰ
 ποδῶν, καὶ ἄλλους ποιεῖσι.
 εραδῶτων αὐτοῖς ἀποπνιγ-
 ναι καὶ συκλαδῶν. ταῦτα
 δὲ ἐφ' ἑσὸς ὄραρ αὐτὸς, ἐν
 ἀσφαλῆ μὲν τοι, ἀπ' ἀγῆ-
 ρου ὑψηλοῦ ποιοῦμεν ὁ τῶ
 σκοπῶν, καὶ ἐν γὰρ ἰσίοισι,
 ἀστῆναι αὐτὸν ἑαυτὸν, αἰσθ' ἡκεῖ
 vidisse, in tuto tamen, nem-
 pe ab arbore quadam excelsa spectando. Et recte se nē fecit,
 quod

neque ad Cenchreas usque
 peregrinatus profectus fuerat,
 nedum Syriam aut Arme-
 niam conspicuus, in hunc
 modum exorsus est, memini
 enim: Aures quam oculi mi-
 nus fide digni sunt. Proinde
 seribo quae vidi non quae au-
 diui, atq; ita diligenter om-
 nia viderat, ut diceret dras
 cones Parthorum (signum
 autē hoc multitudinis ipso-
 rum est, mille enim dracones
 vivus draco produci) ingē-
 tes esse, generariq; in Persi-
 de paulò supra iberiā. Hos
 autem antea quidem ex ha-
 stis siue longurijs suspensos,
 illos in altum attollere, eoq;
 terrorem ijs qui à longè ad-
 ventarent, facere solere: in
 ipso verò praelio, quādo iam
 congressi sunt, solutos illos
 in medios, hostes immittere:
 nimirum multos nostrorum
 hoc pacto devoratos esse, a-
 lios autem, implicantibus &
 compungentibus ipsos illis,
 strangulatos & confractos:

μὴ ὁμοίως χαρσῆας τοῖς θεοῖς
 οἷς, ἐπεί ἐν ἡμῶς θαυμαστὸν
 ἔτα συγγραφία νῦν ἔχομεν,
 καὶ ἅπ' ἑαυτοῦ αὐτὸν μὲν ἄν-
 ῥα καὶ λαμπρὰ ἐν ἑσπέραι-
 μοι τοῦτο ἰσχυρὰ ἔγραψεν.
 καὶ γὰρ ἰνδιώοντος ποταμοῦ, καὶ
 ἐπὶ τῆς περὶ σούρα, ἅπ' τοῦ
 Κρανίου Ἀηλονότι βαδίζων
 ἐπὶ τῷ Λέρναι. καὶ ταῦτα
 Κορινθίων ἀκούοντων ἀνγί-
 νωσκε, τῶν ἀκείων ἀλότων,
 ὅτι μὴ δὲ κατὰ τοῖς γυγρα-
 μῶν πόλεμον ἰσχυρὰ, ἀπὸ
 οὐδὲ ὄπλα ἰκάνους γε ἔδρα,
 οὐδὲ μηχανήματα οἷα ἔστιν,
 οὐδὲ τάξιον ἢ καταπολι-
 μῶν ὀνόματα. πάντων γοῦν
 ἔμελλεν αὐτῷ πλαισίον ἢ τῷ
 φάλαγγα, ἐπὶ λίρας δὲ λίγην
 τὸ ἐπὶ μεταποῦ ἄγειν. οὐδὲ
 τις βέλτης ἔπαινα ἰξ ἀρ-
 χῆς ἰς τὴν ἔτα ὑπεραμί-
 να, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν
 Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μισσοποταμίᾳ,
 τὰ ἐπὶ τῷ Τίγριτι, τὰ ἐν Μη-
 δίᾳ, περὶ τακοσίους ἔδ' ὄλοις
 ἔπειτα περὶ ἀδῶν, σωίγραψι,
 καὶ

quòd propiùs ad feras istas
 non accessit. neque enim nos
 tam egregium scriptorem,
 & qui eminens ipse praeclara
 ac magna adeò in hoc bello
 effecerit, nunc haberemuse
 nā & pericula multa subiit,
 & vulneratus est circa su-
 ram, à Cranio videlicet iter
 faciens ad Lernam. Atque
 hæc Corinthijs audientibus
 recitabat satis scientibus il-
 lis quidem quòd ne in parie-
 te pictum quidem bellū vna
 quam vidisset. Sed nec arma
 ille quidem nōrat, neq; ma-
 chinas quales essent, neq; or-
 dinum aut acierum nomina.
 prorsum enim studio habuit
 πλαισίον. hoc est, obliquam
 vocare phalangem, ἐπὶ λί-
 ρας autem, hoc est, protens
 tis cornibus, id quod expor-
 recta fronte educere dicitur.
 Alius autē suavisissimus quis-
 dam cuncta à principio ad
 finem vsq; gesta, quæcunque
 in Armenia, quæcunque in
 Syria, quæcunque in Mesos-
 potamia, præterea quæ ad Tigrim,
 quæq; in Medis acciden-
 rat, ne totis quidē quingētis versibus cōplexus scripto edidit,

καὶ τῶν ποιήσας, ἰσοείων συγ-
 γραφέντα φησὶ πλὴν μίῃ τοι
 επιγραφῶν ὀλίγων δὲ μὴ μα-
 κροτέρων τῷ βιβλίῳ ἐπιγρα-
 ψων, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος ἱερονίκου (ὁ δὲ ἵστορ
 γὰρ πρὸς οἰμαί, ἐν πασί νετι-
 κήσ) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ
 Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μηδίᾳ
 Ρωμαίοις νῦν πραχθέντων
 ἀφ᾽ ἡμετέρων. ἢ δὲ ἂν ἐγὰρ τινος
 καὶ τὰ μέγιστα συγγραφή-
 κότης ἦκασα, καὶ πλὴν ἄψιν
 Οὐλοχέσου, καὶ πλὴν Οσοῦ
 φραγῶν, ὡς παραδληθῆσαι
 ἔδειξεν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν
 κριτόδησον ἡμῶν θείαμβον, ὁ-
 τω πᾶν μαντικῶς ἅμα ἴ-
 χων, ἰσπινδιν ἡδὲ πρὸς τὸ
 τέλος ῥα φησὶ ἀπὸ καὶ πρὸς
 διῶν ἡδὲ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ
 ὡς ἰσὲς μὲν ἔθτε μὲν ἰσλῶ, καὶ
 κάμδ καμῖσλῶ ἴτι μὲν ται
 ἐπισκοπῆ, καὶ διαβυλῶνται,
 ἢ τε Νικαίᾳ αὐτῶν ἀπὸ τῆς
 νικησ καὶ ὀνομασθῶν, ἢ τε
 Ομόνοικῶν, ἢ τε Διπλωίᾳ.

καὶ

adhuc tamen speculatur & deliberat, an eam Nicæam à vi-
 ctoria cōueniat nominari, an verò Homonœā, an etiā Ireniā.

et factio historiam compo-
 sisse videri volebat: inscri-
 ptionem verò parvum absuit
 quin longiorē ipso libro in-
 scripserit, videlicet hoc mos
 do: Antiochiani certaminis
 Appollinis sacri victor (nam
 cursus certamine, quod Do-
 lichum vocant, puer olim vi-
 cerat) eorum quæ in Arme-
 nia, in Mesopotamia, & in
 Medis à Romanis nunc ge-
 sta sunt, historica narratio.
 Iam & quendam ego audi-
 ui, qui quæ futura essent, hi-
 storice commēdārat, & Vo-
 logesi captiuitatem videli-
 cet, & Ostroæ eadem, quem
 admodum leoni obijciendus
 esset, & postremò omnium
 etiam multoties illum desia-
 derant à nobis triumphū.
 Ad eò omninò vatis in mo-
 dum sese gerens, properabat
 iam tum ad finem scribendū.
 Quin & ciuitatem idem iam
 in Mesopotamia condidit,
 magnitudine maximam, &
 pulchritudine pulcherrimā:

CC

Et

καὶ τὸ τοῦ ἔτι ἀκείτου, καὶ
 ἀνόνου, ἢ μίην ἢ λαλὴ πό-
 λιν ἰκάνη, λίγος ποταμὸς, καὶ κο-
 ρύτης συγγραφικὸς γλυφισα,
 τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πρᾶξιθεὸς
 μινὰ ὑπεσχετο ἡδὴ γράψασθαι.
 καὶ τὸν πρᾶξιθεὸν ἔξω θα-
 λάσσης, ἢ ἐκ ὑπεσχετοῖς ταῦ-
 τα μόνον, ἀπὸ καὶ τὸ πρᾶ-
 οἰμοῦ ἢ Ἰνδικῆς ἡδὴ σωσι-
 τανταί, καὶ τὸ τρίτον τὰ γμα.
 καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων
 μοῖρα ὀλίγη, οὐδὲ Κασσιῶ
 πάντων οὗτοι ἰσχυροὶ ἔσονται
 τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν. ὅ, τι δ'
 πρᾶξιθεὸν, ἢ πᾶσι δ' ἐξου-
 τὴ ἰσχυροὶ ἔσονται, ἢ ἐκ
 μακρὰν ἡμῶν ὁ θαυμαστὸς
 συγγραφικὸς, ἀπὸ Μυσυρίδου, ἢ
 ἀπὸ Οἰχυδρακίῳ ἐπισηλῆ. τοι-
 αῦτα ποταμὸν ἢ ἀπαισθησίας
 λιγροί, τὰ δ' ἀξιόπιστα ὅ, ὁ
 ρῶντις ἔτ' ἀβήλοισιν, κατ' ἀ-
 ξίαν ἀπὸν δὴ ἀβήλοισιν, ἢ ἀπὸ-
 ὄντων δ', ἢ ἀναπλάστων ὅ, τι
 κρῖν ἀκείμαρ γλῶσσας,
 φασίν, ἔλθῃ, ἢ ἰωὶ ὁ ἀειμῶ
 βιβλίω ἔτι σμυνόμενοι,
 si videant, pro dignitate exponere scientes, excogitantes au-
 tem ὁ ἄσφινγες quicquid temere in linguam, vi aiunt,
 venerit: etiam numero librorum præterea superbiebant,

Et ob hoc quidem adhuc in
 dubio pendet, & sine nomi-
 ne præclara illa ciuitas nos-
 bis est, nugis multis & factu
 historico refera. Quæ verò
 in India posthac agitur, es-
 tiam ea promissu se iam nunc
 scripturum esse: præterea &
 descriptione maris exterioris
 nauigantibus traditam.
 Neq; promissiones modò hæc
 sunt, sed & procerum Indicæ
 historiæ iam compositum est,
 & tertium tagma, seu tertius
 liber. Ac Galli quidem, &
 Maurorum pars quædam modi-
 ca cum Cassio, omnes istum
 iam Indum fluium traiece-
 runt. Caterum quid facturum
 sint, aut quomodo excipient
 elephantorum incursum, non
 multo post egregius iste scri-
 ptor à Mysuride aut ex O-
 xydracis ad nos scribet. Hu-
 iuscemodi multa, præ insci-
 tia & imperitiâ nugatur, ea
 quæ visu dignissima sunt:
 neque videntes, neque etiam

καὶ μάστιγα ἐπὶ τοῖς ἐπιγρα-
 φαῖς. καὶ ἴδ' αὖ καὶ αὐτὰ
 παρ' ἑλλοιοι, τὸ δὲ Παρ-
 θικῶν νικῶν τοσαύτ. καὶ αὖ
 Παρθιδ' ὁ πρώτον, δυνά-
 ρον. ὡς Ἀρθιδ' ὁ δὲ δυνάτον.
 ἄλλ' ὁ ἀσέβτερον πάρα πο-
 λὺ ἀνίγνω γὰρ Δημητρίου
 Σαλαπασίας Παρθονικῆ,
 οὐδ' ὡς ἐν λέγειν ποικίλα.
 ὅσα, καὶ ἐπισκῶσαι τὰς ἰσο-
 είας, οὐτὸ ἰσάλας ὕσας, ἀλλὰ
 τὸ χροσίμον ἔνικα, ὡς ὅτι αὐ-
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φέρη,
 πολλὴ μὲν ὁ ἴδιος τὸ ὄρθως
 συγγράφειν οὐτ' ὁ προσέλη-
 φε. μάλλον δ' ὀλίγων ἐπι-
 προσδέται, ἢ γὰρ ἀληθὲς ἰκῶ-
 νό φησιν ἢ Διαδικτικὸς ὡς τ
 ἀμίσωρ ἢ σατέρον ἄριστος, τὸ
 ἕτερον πάντως ἀνίσταται. καὶ
 δὴ τὸ θελοῦσσι, φαίη τις ἀρ,
 ἀκελῶς ἀνακινάδαρτα. καὶ
 αὐτὴ ἀκινάδα, ὀπόσαι ἴσασ,
 καὶ βῆτοι ἰκκικαμμένα ἴσι,
 τὰ δ' ἢ ἄνωρ ἐρέτια ἴδιος ἰκ-
 πηρότητα. καὶ ἢ ἴππαρδ' ἴδι,
 καὶ τὸ λῆδ' ἴσιρ, ὡς οἰκ-
 δομῶν τι δὲ ἴδιος καὶ αὐτῶν,
 si quid asperū antea fuit, id totū sublatum & cōplanatū est;
 quare tēpus iam est ut aedificiū aliquod superstruas etiā ipse,

& maximè inscriptionibus.
 Nam rursus & hæc omnino
 ridiculæ sunt, ut istis nescio
 cuius Parthicarum victoria-
 rum libri tot, vel tot: & rursus
 Parthidos primis, se-
 cundus, & cætera, ut Aithio-
 dos scilicet. Alius etiam im-
 bannus paulò. Nam legi De-
 metrii cuiusdā Sagalassensis
 Parthonica. Nō quòd pro-
 risu habed, & illudam histo-
 rijs adeò præclaris, sed vi-
 litatis causa hæc commemo-
 ro, quòd quisquis hæc atque
 huiusmodi alia eudærit, is
 bonā partem historiæ rectè
 scribēdæ consecutus iam sit,
 imò pauca adeò illi etiā de-
 sunt: si modò verum illud est
 quòd Dialectica tradit, quòd
 eorū inter quæ mediū E nul-
 lū est, altero elevato, alterū
 cōtrā deprimiur. At verò a-
 rea ipsa, dixerit quispiā, pur-
 gata probè id est, ac spinarū
 quicquid fuit, & rubi excisi,
 reliquorū autē ruinae acru-
 dera iam exportata sunt: &
 si quid asperū antea fuit, id totū sublatum & cōplanatū est;
 quare tēpus iam est ut aedificiū aliquod superstruas etiā ipse,

ὡς δάξῃς οὐκ ἐναγρέψαι μὲν
 νοῦν τὰ τῶν ἄνω γυνάκας
 ἄρ, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῶ-
 σαι δεξιόν, καὶ ὁ οὐδὲν ἄρ,
 ἀπ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμῆσας
 διαδύωατο. φημί τοίνυν ἢ
 αἰεὶς ἰσοεἶαν συγγραφεύτα,
 δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖα-
 τα οἰκονομῆ ἔχοντα ἴκην, οὐ-
 νεσίρ τι ποθητικῶν, ἢ δυνά-
 μιν ἱερικωτικῶν. τῶν μὲν,
 ἀδιδαντόν τι ἢ φύσιος ἀπῶ-
 ρον ἢ δυνάμει δέ, ποθητῆ
 ἀσκησῶ, καὶ σωχῆ ὡς πόνου,
 καὶ ἴκω ἢ ἀρχαίων προσω-
 γνημένῃ ἔσω. ταῦτα μὲν ἔρ-
 ἄτηχνα, καὶ ὅσπερ ἰμὸ συμβέ-
 λω δλόμνα. ὁ ἢ σωχῆς
 καὶ ὅξῃς ἀποφαίνας, τοὺς μὴ
 παρὰ τὴ φύσιος τοιάτους, φησι
 τῶτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ
 πομποῦ ἄρ, μάκρον δὲ τοῦ
 παντὸς τῶ ὄξιον, ἢ μετα-
 πλάσσει καὶ μετανοομῆσας τὰ
 τηλικαῦτα ἰδύωατο, ἢ ἐκ
 μοριδδον χυσοῦ ἀποφύξαι,
 ἢ ἄρ.

quo ostendas non modò a-
 liorum euerendis genero-
 sum esse te, verum etiam per
 te ipsum excogitando atque
 inuenièdo tale aliquid præ-
 stare posse, quod & dexte-
 ritatem quandam præ se fe-
 rat, & à nemine Momo quis-
 dem deprehendi ac carpi-
 queat. Aio igitur eum qui
 optimè cōscribere historiam
 volet, duæ hæc præcipua do-
 mo secum & de suo offerre
 debere: Prudentiam quana-
 dam siue intellectum civile,
 & potestatem dicendi Quo-
 rum alierum quidem nulla
 doctrina traditum, naturæ
 donum quoddam est: dicens
 di autem potestas, multa e-
 xercitatione, assiduoq; labo-
 re, & imitatione veterū com-
 paranda erit. Atque hæc
 quidem extra artem sunt, ne-
 que me consultore opus ha-
 bent. Neque enim prudentem
 siue intelligentem & a-
 promittit: quoniam magni sanè æstimādus, inò omnibus ante-
 ferēdus foret, si trāsformare, & quasi nouo quodā ornatu in-
 duere huiusmodi ille posset: puta vel ex plūbo aurū reddere,
 vel

ἢ ἄρρυρον ἢ ἄρ κασσιτέρον,
 ἢ ἄρ Κόνων ὃ Τίτορμον, ἢ
 ἄρ Λεωτροφίδος Μίλωνα ἐξ-
 ἱράσαομαι, ἀλλὰ σου τὸ τῆς
 τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλιῆς
 χρησιμὸν οὐκ ἐς ποιήσιν τῶν
 προσόντων, ἀλλ' ἐς χεῖσιν αὐ-
 τῶν πλὴν προσήκουσαν. οἷόν τι
 ἀμίλκ' καὶ Ικκ' ὃ, καὶ Ηροδί-
 ζης, καὶ Θίων, καὶ ἄ τις ἄλλ-
 ο' γυμνασιῆς ἰσχυροῦ ὄν-
 σοι, τῶν Περδικκῶν παρα-
 λαβόντων, ἀλλ' οὐτός ἐστιν ὃ ἔ-
 μηρυάδης ἱεραδάς, ἢ πλὴν ταῦ-
 τα καὶ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ μὴ Αν-
 τίχορος, ὃ τῶ Σιλοῦς Στρατώ-
 νικυς ἐκείνης, ἀποφάνειν Ο-
 λυμπιονίκῳ, καὶ Θεαγέ-
 νῳ Θασίῳ ἢ Πολυδάμαντι ὃ
 Σκοτυσσάῳ ἀντίπαλον, ἀλλ'
 λὰ πλὴν δοθῆσαν ἰσχυροῦ ὄ-
 νει πρὸς ἰσχυροῦ τῆς γυμ-
 νασικῆς, παραπολὺ ἀμείνω
 ἀφάνειν μετὰ τῆς τέχ-
 νης. ὡς ἀπίσω καὶ ἡμῶν τὸ
 ἰπιφθονοῦ τούτου τῆς ἰσχυ-
 ρως, ἀ τῆς φαιμὲν ἰφ-
 εῦτω μινάλο καὶ χαλιπῶ
 ὃ πρᾶγματι ἰφρυκίνοισι.

vel ex stanno argenti, vel ex
 Conone Titormum, vel ex
 Leotrophide Milonem effi-
 cere. Verum artis ὃ consilij
 utilitas ea est, non ut ea sup-
 pedietur quæ ante adsunt, sed
 ut illis recte ac conuenienter
 vti doceat. Quo pacto nimi-
 rû ὃ Iccus, ὃ Herodixes,
 ὃ Theon, ὃ si quis alius ar-
 tis palestricæ magister atq̃
 exercitor fuerit, polliceretur
 tibi Perdiccam huc acceptû
 (si modò hic est ille qui no-
 ueram amauit, ὃ ex eo cõ-
 iabuit, ὃ non potius Antio-
 chus Seleuci filius, Stratonice-
 ces illius amore captus) Quæ
 lymponicem reddere, qui cû
 Theagene Thasio illo, aut
 F Polydamante Scotussæo,
 certamine cõgredere, non
 ut naturâ ὃ ingenij ad eam
 rem suppeditaret, sed ut ma-
 teriâ iâ ante à natura datam,
 ὃ ad hanc palestræ exercita-
 tionē suscipiendâ idoneâ atq̃
 que habilē, per artem multò
 meliorem redderet. Quam-
 obrem abisti ὃ nobis hæc inuidia promissionis, ut artem ali-
 quam rei adeò magnæ ac difficilij nos inuenisse dicamus.

ἢ γὰρ ὀντινοῦν παραλαβόν-
 τω ἀρφάνων συγγραφία
 φαιμὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου σου-
 ῥῆ, καὶ ἀεὶ πρὸς λόγους ἡσ-
 χμήντο ὑπολέξαντο δὲ οὐς τι-
 νας ὄρθας, ἢ δὴ τοιαῦτα φά-
 νοιται, αἷς γέμντο, ὁ δὲ λόγος
 ἄρ καὶ ἀμαρτυροῦν τήνδε-
 φη, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν.
 καὶ τοιῦτο ἄρ φάσι ἀπὸ οὐ-
 ἀλλὰ τὸν σωτήριον εἶναι τῆς τέχ-
 ης καὶ διδασκαλίας, ἄρ ἂ
 γνοῖν ἱπὲρ καὶ ἐπιδαρῆ μὴ
 μάθων, καὶ ἡνδὲ καὶ πάλαι
 ἄρ ἡνίστατο. νῦν δὲ μὴ μάθων,
 οὐκ ἄρ τι αὐτῶν χαρρυῖσται,
 ὑπολέξαντο ὅτι τινος, ῥῆ-
 σά τε ἄρ μάθοι, καὶ ἔνδεκα
 χεῖρατο ἐφ' αὐτῶν. καὶ τοι-
 οῦτο ἢ μὴ τοιούτος τις ὁ μα-
 θήτης νῦν παραδοῦσθαι, οὐκ ἂν
 οὐκ ἔτι καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων,
 ἀπὸ δὲ τῶν ῥητόρων, οἷος καὶ
 πρῶτος γένοσθαι ἄρ. ἢ ἐπι-
 παύει, ἢ νύμφη σπῆσται
 ἀλλὰ, ἀπὸ μὲν τῶν ῥητόρων,
 καὶ

quoque nunc talis discipulis tradatur, qui et ad intelligen-
 das res, et ad dicendum non sit degener, sed acutum tuca-
 tur, possitque rebus uti, si commutantur illi, ac animum
 habeat militarem, sed tamen cum civilitate coniunctum:

Neque enim quemvis acce-
 ptum reddere historicum nos
 velle dicimus, sed ei qui na-
 turā intellectu bono prædi-
 tus, et ad dicendum quam-
 optime exercitatus fuerit,
 viam quādam ostendere re-
 etiam (si modo illis vlla ap-
 paret) qua viedo, citius atq;
 aptius ad finem et scopum
 usque quo tendit, peruenire
 possit. Non enim neque il-
 lud dixeris, eum qui intellis
 gentia præditus fuerit, arte
 ac doctrina earum rerū quas
 ignorat, opus non habere.
 Nam si absque doctrina et
 institutione ciuili ludere
 possit, etiam tibia canere, ac
 cetera omnia sciret. Nunc
 autem, nisi doctus ab aliquo,
 nihil quicquam eorum ma-
 nu facile attingit: ac demon-
 strante aliquo viam ac ra-
 tionem, et discit facillime,
 et recte idem administrat
 per se ipsum. Proinde nobis

καὶ ἑμπείαν στρατηγικῶν ἔ-
 χων καὶ οὐκ Δία, καὶ ἰσπρα-
 τοπέδω γεροντὸς ποτε, καὶ
 γυμναζομένουσιν ἢ τακτομένουσιν
 στρατιώτας ἰωραυτὸς, καὶ ὅς
 πλεοείδωσ, καὶ μηχανήματα
 ἔνια, καὶ τί ἐπιπέρας, καὶ τί
 ἐπὶ μὲτωπον, πῶς οἱ λόχοι,
 πῶς οἱ ἰππεῖς, καὶ πῶς οἱ κῆ-
 ροὶ, καὶ τί ἐξ ἑκείνων, ἢ περικαυόντων,
 καὶ ὅπως, οὐκ ἔστι κατοικιδίων
 τισ, οὐδ' οἱ ὅτι πεινῶν μόνον
 τοῖς ἀπαγγέλλασαι, μάστιγα δέ,
 καὶ πρὸ τῶν πάντων ἰδούσιν
 ὅτι ἔστι πῶ γνῶμεν, καὶ μή-
 τι φοβέσθω μηδὲν, μηδὲ ἰλ-
 πιέτω μηδὲν, ἔτι ὅμοι ὅτι ἔ-
 σαι τοῖς φάλοις δικαστῶς,
 πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθασ
 ἀν' ἐπὶ μισθῶ δικαστοσίμ.
 ἀπὸ μὲν μὲντε ἀπὸ μὲν
 Φίλιππος ἐκκεκομμένον τὸν
 ὀφθαλμὸν ἔσθ' Ἀστὴρ τοῦ
 Ἀμφιπολίτου, τοῦ τοξότου
 ἐν Ολυθῶ, ἀπὸ τοιοῦ-
 τῶ, οἱ ὅτι λῶ, ἀσχεθῆσται.
 μῆτι

et experientiam, quam dus
 eismilitaris esse conuenit.
 Denique, per Iouem et in
 castris aliquando versatus
 sit, et milites ipsos, seu cum
 ad praelia exercentur, seu cu
 re ipsa in aciem educuntur,
 conspicatus sit: praeterea et
 arma nostrae, et machinas
 quasdam, et quid sit diductis
 eoribus, et quid exporrecta
 fronte instruere aciem: quo-
 modo cohortes, et quomodo
 turmae constituantur: unde,
 et quid erumpere, et quid
 item circumducere equitem
 sit, sciat. Et in summa, neque
 eorum quispiam sit, qui domi
 desidentes nusquam forsas ipsi
 progrediuntur: neque facile
 credat ijs quae solum ab alijs
 narrari audiet. G Maxime
 autem et ante omnia libero
 animo sit, ut neque metuat
 quenquam, neque ab ullo spe-
 ret quicquam: quoniam similis
 hoc pacto foret malis iudici-
 bus, qui vel ad gratiam, vel ad odium accepta mercede sen-
 tentiam ferunt. Quin neque curet magnopere neque Philippum o-
 culo ab Astere Amphipolitano isto sagittario priuatum circa
 Olynthum, sed talem qualis re ipsa est spectandum proponat:

μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσται
 ἐπὶ τῆς Κλέως σφαγῆς, ὡμῶς ἐν
 ᾧ συμποσίω γινόμενον, ἁσα-
 φῶς ἀναγράφουτο. ἔδὲ Κλέων
 αὐτοῦ φοβηθεὶς, μίγα ἐν τῆ ἐκ-
 κλησίᾳ διωάμενος, καὶ κα-
 τ' ἔχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ ἄπαρ,
 ὅτι ἀνέθεως καὶ μαρτυρῶν ἀν-
 θρωπῶν οὐτ' ἔστι, ἔδὲ ἡ σύμ-
 πασα πόλις τῶν Ἀθλωάων,
 ἔμ' τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἴσον
 ῥῆ, καὶ τὴν Δημοδοξίαν ἀπ-
 ψιν καὶ τὴν Νικίαν τελευτῶν,
 καὶ ὡς ἰδίωον, καὶ οἶον τὸ ὑ-
 δωρ ἔπιον, καὶ ὡς ἐφονεύον-
 το πίνοντες οἱ ποταμοὶ ἕχθροι-
 ται ἔσθ', ὅτι ἐρ δικάζοντα, ἄν-
 οὐδενὸς τῶν νοῦν ἔχόντων
 αὐτὸς ἕξειν τὴν αὐτίαν, ἢ τὰ
 δυνεχῶς ἢ ἀνοῦτως γινου-
 μένα, ὡς ἐπράθη, διγγῆται
 ἔσθ' ποιεῖται αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ ἡ-
 τῆς λῶ. ὡς ἐκ δὲ καταναυμα-
 χῶνται, τότε οὐκ ἐκείν' ὁ κα-
 ταδωρ ἐστὶ, καὶ μὴ φεύγων,

bitur enim (id quod iustissimum est) ab ijs qui sana mente

neq; illi Alexander grauitet
 se exercuciet H ob Clitii ca-
 dem crudeliter in ipso con-
 uuiuo perpetrata, si planè
 ac manifestè coloribus suis
 depingendus sit: neque item
 Cleon illum perterrefaciat,
 eò quòd multum in concio-
 ne potens sit, & suggestum
 siue tribunal quasi possessio-
 nem suam detineat, quo mi-
 nus hominem exitiosum &
 insanum hunc esse dicat: de-
 niq; neq; tota Atheniensium
 ciuitas absterreat illum, ne
 non ubi de cladibus in Sicia
 acceptis historiam com-
 posuerit, omnia ista comme-
 moret, quo pacto & Demo-
 sthenes captus fuerit, & Ni-
 cias mortem obierit, quomo-
 do exercitus sui laborarint, &
 qualem aquam biberint, &
 vt inter bibendum plerique
 trucidati fuerint. Existima-

neque

ἢ καὶ ἐκείνῳ ὁ δολοφόνος, ἢ τὸς
 ἢ μὴ ἀξιαθῶν δόξῃ, μὴ τι
 παρὲν ἰσχυρῶς ἐπιείκειται ἢ οἷον
 πῖσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸν ἄν-
 τὶον ἐπὶ τὸν, ἢ παρὸς ἄλλοις
 ἰσχυρῶς, ἢ ἄλλοις ἢ ἐνὶ κα-
 λάμῳ καὶ τὸν Θουκυδίδου
 ἄλλο ἀνατρέψωμεν τὸ ἐν ταῖς
 ἰστορίαις παραδείγμασι, κα-
 ταδύσαι δὲ τὴν ἑρμοκράτους
 τὸς τριάρη, καὶ τὸν κατα-
 ρατορ Γύλιππορ ἑρμοκράτους
 ταξὺ ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς, καὶ ἀπὸ
 ταφροῦνα τὰς ὁδοῖς, καὶ
 τίλῳ, Συρακοσίου μὲν ἄς
 τὰς λιθοτομίας ἰμβραῖον,
 τὸς δὲ Ἀθλωάουσι περὶ τῶν
 Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
 τῶν πρώτων τῶν Ἀθηναίων
 ἰσχυρῶν. ἀπὸ οἰμῶν, τὰ μὲν
 παραδύσαι δὲ Κλωθὸν ἢ ἐν-
 τι ἀνακλήσασθαι, ἢ δὲ Ἀτροπῶ
 μετατρέψασθαι τὸν δὲ συγγρα-
 φῆς ἰσχυρῶν, ὡς ἰσχυρῶν,
 ἐπὶ τὸν τῶν δὲ οὐκ ἄν δό-
 νατο, ἀπὸ ἄν ἢ φοβῆται Ἀρ-
 ταξέρξῳ, ἢ ἀπὸς αὐτῶν ὄν,
 ἢ ἰσχυρῶν Κάνδῳ πορφυρῶν,
 καὶ

neque idem ille est, qui eos
 persequitur: nisi si cū optans
 dum fuerat, ne quid tale em-
 ueniret, ille hoc intermisit:
 quandoquidem si tacendo
 hæc, aut in diuersum nar-
 rando, corrigi aut emen-
 dari possent, facillimum fue-
 rat Thucydidi, vno ac tenui
 calamo interuertere quidem.
 Epipolarū munitiones, sub-
 mergere autem Hermocra-
 tis triremem, & I execra-
 bilem istum Gylipum con-
 fodere intereā dum vias
 obstruit, & fossis interclu-
 dit. Denique & Syracusas
 nos in lapicidinas conjicere,
 Atheniensibus verò copiam
 facere tum Siciliam tum I-
 taliam cum prima illa Alci-
 biadis spe circumnauigans
 di. Verū enim, opinor,
 K ea quæ semel facta sunt,
 neque Clotho reuoluet de-
 nuo, neque Atropos in diuer-
 sum mutabit. Proinde histo-
 rici opus vnum est, ut quæ
 perinde ac facta sunt, expo-

nat. Hoc autē facere non poterit, donec vel L Artaxerxem me-
 tuerit, medicus ipsius existens, vel sperat Candyn purpureum,

καὶ σπείδον χρυσοῦ, καὶ ἴσ-
 πον τῶν Νισαίων λίφιδων,
 μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐ-
 παίονων. ἀπὸ οὗ Ξενοφῶν
 αὐτῷ ποίησα, δίκαιον συγ-
 γραφῆς, οὐδὲ Θουκυδίδης,
 ἀλλὰ ἕκαστος ἰδίᾳ μισθὸν τινὰς,
 πολλὸν ἀναγκασιότερον ἤχρη-
 σται τὸ λοιπὸν, καὶ τὰν ἀνή-
 θασαν περὶ πλείονος ποίη-
 σίαι τῆς ἕχθρας, ἕκαστος ἐ-
 λθῆ, ὁμοίως ἐκ ἀφίξιαι ἀκαρ-
 τάνοις. ἐν γὰρ, ὡς ἔφω,
 τοῦτο ἰδιωτισθείας, καὶ μόνον
 θυτῶν τῆ ἀληθείας, ἢ τις ἰ-
 σοείαν γράψων τοι, τῶν δὲ
 ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον
 αὐτῷ, καὶ ὄπως, πῶς τις, καὶ
 μίσηρον ἀνεύθης, ἀπὸ βλάπται
 μὴ ἄς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
 ἀπὸ ἄς τοὺς μετὰ ταῦτα συ-
 νουομένους τοῖς συγγράμ-
 μασι. ἢ δὲ τὸ παραυτία
 κατὰ τις θεράπαιος, τῆς τῶν λο-
 λακόνωνται μετὰ. ἀκό-
 τως ἄρ νομιθεῖν, ὅς πάλαι ἢ
 ἰσοεία ἐξ ἀρχῆς ἀνθὺς ἀπίσπρα-
 στω, οὐ μίσηρον, ἢ ἡλωμοτικῶν
 ἢ γυμ.

torquem aureum, & Me-
 quum ex Niseis illis ali-
 quem se accepturum esse,
 mercedem videlicet laudum
 earum, quas scripsit inse-
 ruisset. At neque Xenophon
 illud faciet, iustus scriptor,
 neque Thucydides, sed si-
 ue priuatim oderit quosdam,
 multo magis necessarium pu-
 tabit esse id quod publicum
 est, veritatemque plurius faciet,
 quam inimicitiam: siue etiam
 amauerit, tamen non parceret
 illi, quisquis peccauerit. V-
 num enim hoc, ut dixi, pro-
 prium historię est, ac soli
 immolandum veritati, ei qui
 ad historiam scribendam
 accedet, cetera verò omnia
 postponenda. Et in summa,
 vna vna & mensura certa
 est, aspicere non ad præsen-
 tes auditores, sed ad eos qui
 in posterum in his scriptis
 legendis versabuntur. At
 si quis continuo beneuolen-
 tiam & fauorem captat,
 merito in parte adulatorum
 recensabitur, quos olim hi-

storia statim ab initio auersata est, non minus quam comendi
 artem

ὅτι φίλια νέμωρ, ὅτι φειδός
 κῆρ, ἢ ἐπιώρ, ἢ ἀσχυρό-
 κῆρ, ἢ δυσωπύρ. ἴσθ
 ἄκασις, ὄνομα ἄκασις, ἄ-
 κῆρ ὅτι μὴ θατέρω τι ἀρνῆ-
 μα πλεῖστον ὅτι δέουσι. ξέ-
 ροι ἐν τοῖς βιβλίοις, κῆρ ἄ-
 ποις, αὐτόνομοι, ἀδασίς
 ἀσθ, ὅτι τῶδε. ἢ τῶδε
 ἀξία, λογιζόμενοι. ἀλλὰ τί
 ἐπιπραταί, λέγον. ὁ δ' οὐδὲν
 ἔσκηδίδης ἐν μάλα ὅτι ἐν
 νομοθέσει, κῆρ ἀνέκων ἀ-
 ριπῶν, κῆρ λακίαν συγγρα-
 κῆρ, ὁρῶν μέγιστον θαυμαζό-
 μενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄκῆρ ὅτι
 κῆρ Μούσας ἐπιθλίβει αὐτῶν
 τὰ βιβλία ἐπιτάματα γὰρ φη-
 σι μάλλον ἐς ἀσ συγγράφειν,
 ἢ πρὸς ἐς τὸ παρῶν ἀγώνισ-
 μα, κῆρ μὴ τὸ μυθῶλον ἀ-
 σπάζειν, ἀλλὰ πῶν ἀνή-
 θασιν τῶν γνηθμεθῶν ἀρ-
 διάπειν τοῖς ὑπερῶν, κῆρ ἐπα-
 γα τὸ κῆσιμον. κῆρ ὅτι τῶν
 ἀντισ ἐν προσην ἐπιθῶις ἰσ-
 είας, ὡς εἴ ποτε κῆρ ἀνθῆς τὰ
 ὁμοία

sed veritatem rerum gestarum relicturum posteris esse: des
 inde et vilitatem addit, et quem finem is qui rectè sapit,
 historiæ statuere debeat, vi si quando etiam rursus similia
 quedam

neque amicitiae quicquam
 tribuens, non parcens, aut
 miserescens, aut erubescens,
 aut exorari se facile patiens:
 æqualis iudex, ac benevo-
 lus omnibus, eò tamen vs-
 que, dum ne alteri plus æ-
 quo aliquid tribuat: hospes
 in libris ac peregrinus, suis
 legibus viuens, nullus impe-
 rio subiectus, non quid huic
 aut illi placitum sit, secum
 cogitans, sed id quod actum
 est, exponens. Thucydides
 igitur bene admodum lege
 hoc constituit, et virtutes
 ac vitia historicorum inter
 se discernit, qui cum vide-
 ret R Herodotum in summa
 admiratione esse, adeo vt et
 Musæ vocarentur ipsius li-
 bri, possessionem tamen ait
 se scribendo composiurum
 esse, quæ in perpetuum du-
 res, potius quam quæ ad
 præfens certamen compare-
 tur: neque se id quod fa-
 bulosum sit, amplexurum,

ὁμοία καταράδοι ἔχουσιν, φη-
 σι, πῶς τὰ προγράμματα
 ἀφελίποντο, ἐν ἧσδε τοῖς
 ἐκ πόλεως. καὶ τὴν μὲν γῶν
 μὴν τοῦ αὐτοῦ ἔχων, ὁ συγ-
 γραφεὺς ἠέτω μοι τὴν δὲ
 φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐπιφωτίαις
 ἰσχυρῶ, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐ-
 κείνῳ, καὶ ἡάρχαρον, καὶ
 δολιχῶ τῶς περιόδοις, καὶ ἀ-
 κύνῳ τῶς ἐπιγραφῶσι, καὶ
 τὴν ἀπὸ τῆς ἑυτορίας δια-
 νόησιν μὴ κομιδῆ τετυγμῶ-
 νος, ἀρχὴ δὲ τῆς γραφῆς.
 ἀπὸ ἐπιφωτίαις σφαιρα-
 νος καὶ ὁ μὲν νόος οὐσοίχ-
 ἴσῳ, καὶ πνευδός, ἠδὲ ἴσῳ δὲ
 φῆς καὶ πολιτικῆ, οἷα ἐπιση-
 μότατα ἀγαθῶν τὸ ἀποκείμε-
 νορ ὡς γὰρ τῆ γῶν μὴ τῶ συγ-
 γραφῆς σκοπὸς ἐπιφωτίαις,
 παρρησιαρ καὶ ἀνύθασιν, ὅ-
 τω δὲ καὶ τῆ φωνῆ αὐτῶ ἴσῳ
 σκοπὸς ὁ πρῶτος, ὁ φῶς δὲ
 κῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφα-
 νισαὶ τὸ πρῶμα, μὴτι ἀπρ-
 ῆτοις, καὶ ἔξω πᾶσι ὀνόμα-
 σι, μὴτι τοῖς ἀγοραίοις τέτοις,
 καὶ

quædam incidant, inquires,
 ad hæc descripta respicien-
 tes, rebus civitatis rectè vi-
 ti possint. Ac animo qui-
 dem & sententia tali præ-
 ditus historicus ille mihi
 accedat: voce autem, &
 expositionis vi, vehementi
 illa quidem & aspera, &
 circutionibus continua, de-
 inde & aggressionibus fle-
 xa & rotunda. Præterea &
 reliqua oratoricæ facultatis
 gravitate non ita valde in-
 structus & acuminatus scri-
 pturam exordiat, sed se-
 datior paulò & tranquil-
 lior sit. Ac sententiæ quidem
 inter se iunctæ ac sociatæ
 & densæ sint: dictio autem
 plana & civilis quàm signi-
 ficantissimè manifestans id
 ei adhibetur. Nam ut men-
 tis scriptoris scopum hunc
 proponimus, libertatem di-
 cendi videlicet, & veritatè,
 ita & voci eius vnus hic sco-
 pus & primus propositus sit,
 ut planè indicet, & quàm
 lucidissimè rem ipsam declaret,
 verbis neque obscuris, &
 extra communem vitam positis,
 neque etiam vulgari bus istis

καὶ καταγυνοῖς, ἀπ' ἄς πρὸ
 τοῦ ποταμοῦ συνιγεία, τοῦς
 δὲ πικραδουμήους ἰπαιρέ-
 σα, καὶ μὴ καὶ σχήμασι
 λικρομήδων ἀνπαχθεῖσι, καὶ
 τὸ ἀνπιτιθέμενον μάλιστ' ἐ-
 λουσιμ, ἐπὶ τοῖς καταγυ-
 μφοῖς τῶν βυμῶν ἰοικότας
 ἀφρανα τοῦς λόγους, καὶ ἡ
 πρὸ γνώμη λοιπόμετω, καὶ
 προσσπλέωδι τι καὶ ποιητι-
 κῆς, παρ' ὅσον μεγαλήτος
 εἶ, καὶ διηγεσθῆ καὶ ἐκεί-
 νη, καὶ μάλιθ' ὀπόταμ πα-
 ρατάξῃσι καὶ μάχαις ἢ ναυ-
 μαχίαις συμπληκυσσῆσι ἄε-
 σα γὰρ τότε ποιητικοῦ τι-
 οῦ ἀνέμον, ἰπυειάσου-
 τ' ἢ τὰ ἀνάτια, καὶ συν-
 διούσων ἢ ὑψηλῶν, καὶ ἐπ'
 ἄκρων τῶν λυμιάτων πλὴν
 ναῶν. ἡ λέξις δὲ ὁμοῦς ἐπὶ
 γῆς βιβηκίτω. τὸ μὲν λέγει-
 λα, καὶ τὸ μέγθει τῶν να-
 γομήτων συνπαρομοσῆν, καὶ
 ὡς εἶσι μάλιστ', ὁμοιομῆν,
 μὴ ξηρίσσοσα δὲ, μὴ δ' ὕ-
 πὲρ τὸν λοιπὸν ἰνθουσιῶσα.
 λινδου.

que intempesstine exultans, quasi quodam furore concitata.

Periculum

tabernarijs, sed ita ut et
 à plerisque intelligantur, et
 ab eruditius laudentur. Iam
 verò et figuris et exornas-
 tionibus viatur minimè mos-
 lestis, minimèque affectatis:
 quoniam perinde vi ius alia
 quod, orationem quoque re-
 ctè conditam exhibere des-
 bet. Ac sententia quidem
 etiam cum poetice commu-
 nicet, eiusque partem aliquam
 contingat, in quantum gran-
 diloqua, et in sublime cla-
 ta etiam illa est, et maximè
 quoties aciebus et pugnis,
 et navalibus praelijs con-
 curret. Opus enim tunc e-
 rit poetico quopiam vento,
 qui secundo flatu vela im-
 pleat, et sublimem ac per
 summos fluctus navem sub-
 latam pronehat. At dictio
 tamen humi incedat, cum
 pulchritudine quidem ac
 magnitudine eorum quæ di-
 cuntur, simul elata, et ijs-
 dem quàm maximè licet, as-
 similata: caterùm neque pere-
 grinitatem præ se ferens, ne-

λινδιω & γὰρ αὐτῆ, τὸ τε
 μίσιον, παρακινῆσαι καὶ
 κατανεχθῆναι ἐς τὸν τῆς
 ποιητικῆς κορυβαίαν, ὡς
 μάστιγα πατιορ τῶν κῶντα
 τῶ χαλινῶ, καὶ ὄσφρονη-
 τῆς, ἀδῶτας ὡς ἰσποτυφία
 τῆς, καὶ ἐν λόγοις πᾶσι & οὐ
 μικρὸν γίνεσθαι ἀμεινον ἔρ,
 ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῆ
 γνώμη τῶν ἐρμηνείων πρὸς
 συμπαράθετον, ἐχομένη τῶ
 ἐπιπίου, ὡς μὴ ἀπράποι-
 τὸ τῆς φορᾶς καὶ μὴ ἢ οὐκ
 εὐκὴ τῶν ὀνομάτων ἐνρά-
 τῶ καὶ μίση κρησιον, οὔτε
 ἄχαρ ἀφιστάνα καὶ ἀπαρ-
 τῶντα: πρᾶξ γὰρ, οὔτε ἐν-
 θμῶ παρ' ὀκίσιον. ὡς οἱ πολλοὶ
 λοί, οὐκ ἀπορίαν. τὸ μὲν γὰρ
 ἐπᾶτιον, τὸ δ' ἀγῶν τῆς
 ἀκούουσι. τὰ δὲ πρᾶγματα
 αὐτὰ, οὐκ ὡς ἔτυχε σωτα-
 κτιον, ἀλλὰ φιλοπόνοια καὶ
 ταλαιπώρος πομπάκις πρὸς
 εἰ τῶν αὐτῶν ἀνακείνοντα,
 καὶ μάστιγα μίση παρόντα,
 ἐστὶ. Ἰψαὶ ἐνὸς ἑσῆ ἑσῆ ἑσῆ
 δε statim sunt, sed diligenter ac laboriosè de ἴσδῆν sapiens
 etiam interrogare decet, ac maximè præsentem, & coram ma-
 tuentem.

Periculum enim est ipsi, ne,
 quod vel maximum est, pro-
 fus de statu mentis emovea-
 tur, & in Corybantem istum
 poetices impingat. Quare
 maximè ium fidendum fre-
 no est, & ratione vitendum:
 illud scientes, quòd & in
 verbis non mediocriter malum
 s hippodryphia est. Proinde
 satius fuerit, sententia tunc
 super equo incedente, expos-
 sitionem seu distionem hu-
 mi iuxta currere, ephippio
 adherentem, ut ne à tergo
 relinquatur cursu præterue-
 cta. At verò & compositio-
 ne vocum temperata, ac me-
 dia quadam vitendum est, ita
 ut neque nimium distrahantur
 ac dissocientur (nam
 hoc asperum foret) neque
 rursus numerosè omnia,
 id quod plerique student,
 continuentur. Alterum e-
 nim vitiosum, alterum aus-
 tem auditoribus molestum

ἀφ' ὑψηλοῦ ὀρῶντι, ἀρτί δὲ
 τὰ Περσῶν, ἄτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μοιχοῖτο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ
 τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἕν
 μίρον ὀρᾶτω, μήδ' ἐς ἕνα
 ἰπέα, ἢ ὠϊστόν, εἰ μὴ Βρασι-
 δας τις εἴη πεπηλῶν, ἢ
 Δημοδόχης ἀνακόλων πλὴν
 ἰσθιασιν, ἐς τοὺς στρατη-
 γοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἰ τι
 παρεκκλιθεῖτο, ἡγεμόνους
 κούτω, καὶ ὄπως, καὶ ἢ
 τιμὴ γυῖμυ καὶ ἐπινοία ἔτα-
 ξεν. ἰσθιάων δὲ ἀναμιχ-
 θῶσι, ἰωνὺ ἔσω ἢ θία, καὶ
 ἰγοςάτατο τότε, ὡσπερ ἐν
 τρυαλῆ τὰ γυῖνῶμα καὶ
 σωλιαικῶτα, καὶ συμφω-
 γῶτα, καὶ πᾶσι βούτοις μί-
 τρον ἐπέσω, μὴ ἐς λόρον,
 μήδ' ἀπαροκάλος, μὴ δὲ
 νιαρῶς, ἀπὰ ραδίως ἀ-
 πολυέτω. καὶ σήσας
 ἐνταῦθα πον ταῦτα, ἐπὶ
 ἰκῆνα μεταβαίνει, ἢν
 κατ' ἐπέ-

que & persequatur fugientes, & fugiat cum ceden-
 tibus. At omnibus hisce modus quispiam adhibeatur, ne
 ad satietatem usque, neve ineptē, neve etiam iuveniliter
 progrediat, sed cum facilitate quadam absoluat sese.
 Atque hic hic alicubi subsistere inssis, ad illa transgrediat,

Quid dicitur
 quia, non p...
 am, qui...
 megi...
 & que...
 ad p...
 de...
 etiam ad...
 u...
 g...
 hic qu...
 m...
 quod p...
 cons...
 aquam iam...
 m...
 it, princip...
 & quali...
 od con...
 corp...
 forme, & m...
 ticular...
 tem sup...
 formam...
 em d...
 singul...
 qualem...
 Homeric...
 om terr...
 in ocul...
 ad res...
 ita app...

λιασπέζην ἄτα ἱπανίω νο-
 θῆς, ἐπόταρ κέννα λανῆ. καὶ
 πῶς κούρα σπασίτω, καὶ
 ὡς δουάτορ, ὁμοροῦτά, καὶ
 μεταπῶσιδω ἀπ' Ἀρρῆσις
 πῶς ἄς Μυθίαρ, ἐκῆθρ δὲ
 ροισῆμασι ἐνὶ σὶ θηείαρ, ἄτα
 ἐς Ἰταλίαρ ὡς μυθῆρὸς λαι-
 ρῶν ἀρρῆσιδῶ. μάθισα δὲ
 λαιῶσιρρῶ ἰοικῆαρ παρασῆ-
 ὠω πῶ γράμω, ἀθῶω καὶ
 σιδπῶ καὶ ἀνεῖθῆ ὡς λαι-
 ρῶ καὶ ὁμοίως ἀρ δὲ ξῆσαι
 τὰς μορφὰς τῶν ἱερῶν, ἑ-
 ὠτα ἢ δὲ δὲ λαιῶ. διὰ
 σροφῶρ δὲ ἢ παράρρῶ, ἢ ἐ-
 ταρῶσχημορ μυθῆρ ὅτ' ἢ ὁ-
 σπῆρ τοῖς ἑῶροι γράφου-
 σῆρ, ἀμὰ τὰ πῶ κῆθῶσιδῶ
 πῶ δὲ, καὶ ἄρῶσιται, ὡς πα-
 κται ἢ ἢ δὲ, δὲ δὲ τὰξαι, καὶ
 εἰσῆρ αὐτά: ὡς, ὅτ' ἄω-
 σῆρ, ἢ τῶσιρ αὐθῶς, ἀμ' ὁ-
 πῶς ἄωσιρ, ὅπως δὲ νομῆ-
 σῆρ, ἢ ἰσοείαρ συγγράφοντα,
 Φαδία, ἢ Πραξίτηα χῆτωα
 ἰοικῆα, ἢ Ἀπιαμῆα, ἢ ὡ
 ἀμῶ

ordinare oportet & exponere ipsa. Quare non quid dicant,
 quærendū ipsi est, sed quomodo dicant. Prorsus autē putādū est,
 eū q̄ historiā scribit, Phidiæ, aut Praxiteli, aut Alcameni, aut
 aliteri

si festinat. Deinde rursūm
 huc redeat, absolūus at-
 que paratus futurus quan-
 dounque illa reuocauerint.
 Ac ad omnia festinet, &
 quatenus fieri potest, eadem
 tempora omnibus tribuat,
 transuolētque ex Armenia
 quidem in Medos, hinc au-
 tem curriculo uno in Ibe-
 riam, inde in Italiam, ita
 ut nullam occasione præ-
 termittat. Præcipuè autem
 speculo similem animum ge-
 rat, liquido uidelicet, ac splē-
 dido, & qui centrum accu-
 ratè impressum habeat, &
 quale seunquē operum for-
 mas receperit, tales easdem
 etiam spectandas exhibeat:
 peruersum autem & obtor-
 tum, aut colore diuersum,
 aut specie mutatum nihil
 reddat. Non enim perinde
 ac oratoribus scribunt, sed
 ea quidem quæ dici debent,
 sunt, & mox dicentur: facta
 enim iam sunt: ceterūm

Θουκυδίδης δὲ, μέγαρ τε καὶ
 αὐτὸς ἐπιπέθε ἴσθαι, καὶ
 ἀξιολογώτατον, καὶ μέγιστον τῶν
 περιγρηγμένων ἐκείνων τὸν
 πόλεμον, καὶ ἦ παθήματα
 ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυμβήσονται
 ὄσθαι. μέγα δὲ τὸ πείριον ἀ-
 νάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ
 μηχανώμενον ἢ βραχυνόμε-
 νον. ἀναφύσκει καὶ ἐν ὄσθαι
 ἡ ἴσθαι ἢ ἐπὶ πῶς διήκουν
 μεταβάσεις. ἅπαντα ἦ ἀτι-
 χυῖας τὸ λοιπὸν σῶμα τὸ ἴσθαι
 εἰας, διήκουν μακρά ὄσθαι,
 ὡς ταῖς τῆς διήκουν ἀρι-
 τῆς κατασκευασίῳ, λέως
 τε καὶ ὁμαλῶς περὶ αὐτῶν καὶ
 αὐτῶν ὁμοίως, ὡς μὴ περὶ
 χαρμῆς κοινά ὄσθαι. ἔπει-
 τα τὸ ὄσθαι ἐπανθῆται τῆ
 ἴσθαι, ὡς ἐφω, μηχανώμενον,
 καὶ τῆ συμπεριποκῆ τῶν
 πραγμάτων ἀπόλυτα ἦ καὶ
 ἐν τῇ πᾶσι ποιήσει. καὶ τὸ
 πῶς ἐξήρασαν αὐτῶν ἴσθαι
 ξη τὸ δῶρον, ἐχόμενον αὐ-
 τῶν, ἢ ἀνδρῶν πρόσω συνημο-
 νησιν, ὡς μὴ διακινῶσθαι,
 μηδὲ διήκουν ποτὸς εἶναι,
 ἀπὸ

Thucydides autem, quod
 magnum etiam ipse bellum
 illud futurum existimaret,
 & memorabile maximè, &
 maius quàm omnia ea quæ
 antea gesta fuissent. Magnè
 autem procerum erit, quòd
 do rebus æquale & conso-
 numerit, siue productum
 fuerit, siue abbreviatum.
 Transiit verò ad narratio-
 nem mollis ac placida sit.
 Nam omnino omne reliquò
 corpus historiæ longa quæ-
 dam narratio est: quare &
 narrationi virtutibus exor-
 nari debet, leniter atq; æqua-
 liter procedens, atq; ipsa sui
 similis, ita ut neque extet a-
 libi, neq; hiatus aut concaui-
 tates aliquas habeat. Dein-
 de & perspicuitas eluceat,
 dictione (quemadmodum
 dixi) & complexione rerum
 adornata. Absoluta enim &
 perfecta omnia faciet: &
 primo ad finem perducto,
 mox secundum inferet con-
 tinuatum illi, & in morè ca-
 tene coaptatum, ut neq; per-
 tusum aut interruptum sit, neq;
 narrationes plures mutuo sibi
 DD 3 adiacere

ἀπλήρως παρασκευάσας, ἀπὸ
 αὐτὰ τὸ πρῶτον τῷ δουτέρῳ
 μὴ γατιῶν μόνον, ἀπὸ
 καὶ λοιπῶν, καὶ ἀνακτι-
 κρᾶθι κατὰ τὰ ἄκρα, τὰς
 χ^θ ἰσὶ πᾶσι χησίμοι, καὶ
 μάστιγα, ἢ μὴ ἀπορία τῶν
 λίκτων εἶναι καὶ τὸ ποιεῖ-
 σθαι καὶ μὴ τοῦ ὄντος ἀπὸ τῶν
 ὀνομάτων ἢ ἐπιθέτων, ὅσον
 ἀπὸ τῶν φρασμάτων, λέγω
 δὲ, ἢ παραθέτοις ἢ τὰ μι-
 κρὰ καὶ ἥλιον ἀναγκάσια, λέ-
 γοις δὲ ἰκανῶς τὰ μεγάλα,
 μάλλον δὲ καὶ παραλαλήτοι
 ποικίλα ὅσα ἢ ἡνέσας τοὺς
 φίλους, καὶ πάντα ἢ παρὰ
 σκευασμῶνα, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σοις τοῖς φίμοισι, καὶ τοῖς
 ἄρρῶσι, καὶ ποσῶσι Ἰσαῶσι
 ταις, καὶ σοῖσι ἀγροῖσι, καὶ
 λαγοῖσι, καὶ ἰπποσαστοῖσι, καὶ
 σαπέρδιλλο ἐνθῆσι καὶ ἔνοι,
 εἴ τι ἡγήνητο παρῶσαστο,
 ἀμυλίσι δὲ τῶν ἐντικεῖ-
 ρων. μάστιγα δὲ σωφρονη-
 τῶν ἐν ταῖς ἑορῶν ἢ τῶν
 ἢ ποτα-

adiacere videantur, sed semper
 per quod primum est, secun-
 do non modo vicinū ac proxi-
 mum sit, verūm etiam cum
 eo commisceatur. Bre-
 uitas in omnibus utilis est, &
 maxime, si non inopia quæ-
 dam fuerit rerum dicenda-
 rum. Et hanc suppeditari
 oportet non tam à nominibus
 ac verbis, quàm ex ipsis
 rebus. Dico autem, si præter
 ueharis cursu, ea quidē quæ
 parua sunt & minūs neces-
 saria, exponas autem & ex-
 plices copiosè ea quæ sunt
 magna. Imò verò & præ-
 termittenda multa. Neque
 enim si conuiuio accipias a-
 micos, atque omnia appa-
 rata fuerint, ob hoc inter-
 media bellaria, & auicular,
 & potinas tam multas, &
 sues feros, & leporina, &
 sumina vel vuluas, saperdam
 quoque appones, & pulmen-
 tum, etiā si & illud apparatū
 & coctum habeas: sed quæ

vili ora sunt, missa facies. α Maxime autē temperantia quædā
 adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum,
 aut

ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὡς
 καὶ Διὸς ἀμύμονος λόγων ἀσπασ-
 κῆλας παρατιθέμενοι δο-
 κοίης, καὶ τὸ σὺν ἑρῶν, πα-
 ρὰς τῶν ἱστορίων, ἀλλ' ὀλίγον
 πρὸς ἑαυτῶν τὸ χρησίμον,
 καὶ σαφοῦς ἔντα μεταδόνον,
 ἐκφυγῶν τὸν ἴσον τὸν ἐν τῷ
 πράγματι, καὶ τῶν τοιαύτων
 ἀπαθῶν ληνείων, οἷον ἑρῶς
 τι καὶ Ομηροῦ ὡς μεγαλό-
 φρων ποιεῖ. καὶ ὅτι ποιητῆς
 ἄν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον
 καὶ τὸν Ἰξίωνα καὶ Τιτυόν, καὶ
 τὴν ἄνοιαν. ἢ δὲ Παρθένου
 ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλιμάχου
 ἔλγει, πόθις ἄν, οἷα, ἔπειτα
 τὸ ὕδωρ ἄρει πρὸς τὸ χῆλ
 ἢ Ταντάλῳ ἠγάθον, ἔτα πό-
 θις ἄν Ἰξίωνα ἐνδύσει; μάλ-
 λον δὲ ὁ Θουκυδίδης ἀντὶς,
 ὀλίγα τῶν τοιοῦτων ἔλατ ἢ λό-
 γος χρησάμενος, οἷα ψαυ-
 πος ἄνδρος ἀφίσταται, ἢ μη-
 χάνημα ἐρμηνεύσει, ἢ Πολι-
 ορείας σχῆμα ἀναλώσας, ἀ-
 κερῶν καὶ χερῶν δὲν.
 ἢ ἔτι

quoties videlicet aut machinamentum aliquod exponit, aut
 obsidionis speciem, quæ necessaria atque vilis sit, declarat,

aut fluuiorum, ut ne vim
 ac potestatem verborum
 inept ac præter rem ostens-
 tare velle videaris, tum quæ
 ipsius negotium agere hi-
 storia omiſſa, sed modicè
 adhibeitis illis, utilitatis et
 perspicuitatis tantum gra-
 tia, mox inde digrediaris,
 visco seu glutino quod in
 hac re est, atque vniuersa ta-
 li gulositate euitata: quem-
 admodum et Homerus, vi-
 pote magnanimus, ferme, ve
 vides, facit. Quamquam
 enim poeta est, prætercurrit
 tamen Tantalum, et Ixi-
 onem, et Tityum et reliquos.
 At si Parthenius, aut Eu-
 phorion, aut Callimachus
 eadem tractaret, quàm mul-
 tis putas versibus aquam ad-
 vsque labia Tantali addu-
 xisset? deinde quàm mul-
 tis idem Ixionem volutas-
 set? Quin et Thucydides
 ipse modicè hac orationis fi-
 gura vsus, vide quàm mox
 ab eadem iterum recedat,

ἢ ἐπι πόλεων σχῆμα, ἢ
 Συρακούσων λιμένα. ὅταν
 μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆ-
 ται, καὶ μακρὸς εἶναι δεῖξῃ,
 οὐ τὰ πραγματικά ἐνόησεν
 εἶναι γὰρ ἅτα τὸ βῆλ, καὶ ὡς
 φάγοι. ὁμοίως ἐπιλαμβά-
 νεται καὶ τὰ γνηθμῆνα,
 ποικίλα ὄντα. ἢν δὲ ποτε καὶ
 λόγους ἐρωῶντα τινὰ δεύσῃ
 εἰσαγαγῇ, μάστιγι μὲν ἰοικό-
 τα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πρα-
 γματι οἰκεία διγίωθω, ἔπατα
 ὡς σαφῆσαι καὶ ταῦτα, πᾶν
 ἐφέτα σοι τότε καὶ ῥηθρῶς
 σοι, καὶ ἐπιδείξαι πᾶν λό-
 γων δανότητα. ἔπειτα μὲν
 γὰρ ἢ ψόγοι, πᾶν ὡς φασί-
 νοι καὶ περιδοκίμῆνοι καὶ
 ἀσνοφάντησι, καὶ μετὰ ἀ-
 ποδείξιν, καὶ ταχῆς, καὶ μὴ
 ἀκαροί, ἐπὶ ἕξω τῷ δικασ-
 τῶν κῆνοι ἄσι, καὶ πᾶν αὐ-
 τῶν Θεοπόμπῳ ἅττα ἐξας,
 ἐλαττηθῆναι μόνως λαττοροῦν.
 τι τῶν πλεῖστων, καὶ δεῖν τῶν
 ποικί-

aut etiam civitatum formas,
 aut Syracusanum portum
 describit. Nam cum pestem
 illam narratione prosequitur,
 atque etiam longior esse
 videtur: tum ipsas res con-
 sidera. cognosces enim hoc
 pacto brevitatem, & ut fu-
 gientem illum res gestæ tum
 apprehendant ac retineant,
 ut quæ multæ sint. Quod si
 quando autem & dicentem
 aliquem introducere opus
 erit, curandum est ut maxi-
 mē personæ decora, & rei
 convenientia ac propria di-
 cat, deinde ut quamplurissi-
 mē etiam hæc. Nisi quod ti-
 bi β̄ permittitur, tunc rheto-
 ricari quoque, & ostenta-
 re verborum & orationis
 gravitatem. Nam laudes qui-
 dem aut reprehensiones, o-
 mnino parca, & circumspe-
 ctæ, & calumnijs minimē
 obnoxia, præterea & cum
 demonstratōne quadā, & bre-
 ves & nō intepesitæ texidæ

sunt. Nam extra iudiciū ac forū illi sunt de quib. hæc dicun-
 tur. Alioqui in eandem cū Theopompo culpam incurres, qui
 invidiosè nimis accusat plurimos, & eam rem in studium

ποισμῶν τὸ πρῶμα, ὡς
 κατηγορῶν μᾶλλον, ἢ ἰσο-
 ρῶν τὰ πραγμαίνα. καὶ
 μὴ καὶ μῦθῳ, ἢ τις παρεμ-
 πρῆσοι, κικτῆσθαι μῦθον, ὃ μὴ
 πισωτέσθαι πάντως, ἀλλ' ἐν
 μίση θετέσθαι τοῖς ὅπως ἀν-
 ἐθλωσιμ, ἀκάσοσι περὶ αὐ-
 τῶ. ὅτι δ' ἀνιδιωσθαι, καὶ πῶς
 ἐδλετερον ἐπιρῶπτεσθαι. τὸ
 δ' ὄλον, ἐκένου μοι μέθυ-
 σο, ποσάεις τὸ αὐτὸ ἐρῶ,
 καὶ μὴ πῶς τὸ παρῶν μῶ-
 νορ ὄρῶν γράφει ὡς οἱ νῦν
 ἐπαυῖσωνταύσε, καὶ τιμύ-
 σωσιμ, ἀλλὰ τῷ σὺμπαντῷ
 αὐτῷ ἐσυχασμῶν, πῶς
 τὸς ἐπατα μᾶλλον σύγγρα-
 φει, καὶ παρ' ἐκένων ἀπῶτα
 τῶν μισθῶν τῶς γραφῆς, ὡς
 ἀιγυται καὶ περὶ αὐτῶ, ἐκένῳ
 μίμτοι ἐλάθεσθαι ἀνὴρ λῶ,
 καὶ παρῶστας μισός· ἐδλε
 ἐδ' ἡσανατωιδῶν, ἐδ' ἡσ-
 νοπρῆτις, ἀλλ' ἀλύθεα ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σφρονοίη
 τῆς, πῆρ πᾶσας τὰς νῦν
 ἐλάιδας θᾶτο ἀν, οὕτως
 ὀλιγο-

& exercitationem quandam
 verit, ut accusare magis,
 quam historia tradere res
 gestas videatur. Iam verò
 & fabula, si qua foris in-
 cidat, dicenda quidem erit,
 non tamen credenda omni-
 no, sed in medio relinquen-
 da ijs, qui quoquo modo vo-
 lent, coniecturam de eaf-
 cturi sint. Tibi verò extra
 periculum sit, neque in hanc
 vel in illam partem magis
 inclinet. In uniuersum autē
 illud memineris (sapius au-
 tem idem dico) & non ad
 praesens solūm tempus re-
 spiciens scribas, ut ἢ qui nunc
 sunt, te laudent, & honoris
 bus afficiant, sed in omne
 aeuum intentus, illis potius
 qui in posterum victuri sunt,
 historiam componas, at-
 que ab illis mercedem scri-
 ptionis deposescas, ut dicas
 tur & de te aliquando: ille
 verò vir liber fuit, & ad
 dicendum fiducia plenus, ni-
 hil neq; adulatorium, neque

feruile, sed veritatem in omnibus secutus. Atque hoc, si quis
 modestè sapiat, ante omnes praesentium spes meriò ponat,

ὀλιγοχρονὸς οὐδ' ὄρας τὸν
 Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτο-
 να, οἷον ἐποίησεν, οἰκὸς
 μύσας ἢ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύρ-
 ρον, μύσισον ἢ λαπίσον ἐρ-
 γον ἀπάντων, ὡς προσάγει
 ἀπ' αὐτῶ τοῖς ναυτιχομέ-
 νοις, ἐπὶ πόντῳ τῆς θαλάσσης, ἢ
 μὴ λατ' ἀφ' ἑρβίνου ἢ πλὴν Πα-
 ρατονίαν, παρὰ δὲ πόντον, ὡς
 φασιν, ὅσα, ἢ ἀφαντο, ἢ
 τις ἐμπόσι ἢ τὰ ἔργατα.
 οἰκδομύσας οὐδ' τὸ ἔργον,
 ἔρδοσεν ἢ λατ' ἀπὸ νήδων
 τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν,
 ἐπιγέρας δὲ τιτάνου, καὶ ἐπι-
 καλύψας ἐπέγραψε τὸ ὄνομα
 τῷ τότε βασιλεῦσι Ὁ. ἠδὲ καὶ,
 ὅπρι καὶ ἰκνυτο, πάντων ὀλί-
 γου χρόνου σωτηριόμην ἢ
 τῷ σχίσματι τὰ γράμματα,
 ἐφ' ἡμετέροισιν δὲ, Σώσρα-
 τ' Ὁ Δεξιφάνους. Κνίδι' Ὁ
 οἰς σωτήριον, καὶ τῶν πλοῖων
 ζομένων. οὕτως αὐδ' ἐκεί-
 ν' Ὁ ἐς τὸν τότε καιρὸν, ἢ
 δὲ τὸν

breues adeò ac momenta-
 neas existentes. An non vi-
 des Gnidium illum archi-
 tectum, cuiusmodi fecerunt
 Cum enim extruxisset illam
 in Pharo turrim, maximè
 atq; pul. herrimum operum
 omnium, ut ex ea faces in-
 censa nauigantibus viam di-
 rigrent in multum usque
 maris, & ne deferrentur illi
 in Paratonium, locum om-
 nino (ut aiunt) periculo-
 sum, & vnde non facilè re-
 dire atque effugere licet, si
 quis intra angustias ac se-
 pra illius delatus fuerit. Hoc
 igitur opus postquam ex-
 dificasset, intus quidem in
 faxis suum ipsius nomen in-
 scripsit, supernè autem cal-
 ce illita, atque ita priore in-
 scriptione occultata, no-
 men eius qui tum regnauit,
 superscripsit, ratus (id
 quod & euènit postea) par-
 uo admodum tempore futu-
 rum esse, ut literæ istæ foris inscriptæ vnà cum calce illita re-
 ciderent & euanescerent, appareret autem interior titulus,
 hic videlicet: Sosthratus Dexiphani filius, Gnidius, Dignus ser-
 uatoribus, pro salute nauigantium, &c. Hoc pacto neq; hic
 ad illa

ἂν τὸν αὐτὸν βίον τὸν ὀλίγον
 ἰάρα, ἀπ' ἑς τὸν νῦν, καὶ τὸν
 αἰ, ἀρχὴς ἀπ' ἰσθμῶν ὁ ἀπὸ ρ. θ.
 καὶ μὲν αὐτὸ ἢ τέχνη. καὶ
 τοίνυν καὶ πλὴν ἰστορίαν ἔτα
 γράφωμαι, αὐτὸν ἑὶ ἀληθεῖ
 μάκρον, πῆς πλὴν μίμνησασθαι
 ἐπιθία, ἢ πῆρ αὐτὸν λογασιῶν,
 πῆς τὸ ἑὶ τὸν νῦν ἰπανυ.
 μῆσις. οὐτός σοι λατῶν καὶ
 εἰς τὴν ἰστορίας ἀδικίας, καὶ
 εἰ μὲν. καὶ μῆσονται τινὲς αὐ-
 τῶν ἢ ἀπ' ἑχοι, καὶ ἑς ἄλλον ἢ
 μῆρ γράφωμαι. εἰ μὲν, καὶ
 αἰσα ὁ νῆς ἢ Κρατιῶ.

ad illud tempus quod cum
 erat, neq; ad vitam suā, quae
 modica ac brevis erat, respi-
 ciebat: sed ad hoc praesens,
 & in perpetuum, donec tur-
 ris ea superstes futura est, ars
 quoq; illius manebit. Opor-
 tet igitur & historiam eodē
 modō componi, cum veri-
 tate magis in futuram spem,
 quā cum adulatione ad
 gratiam & dulcedinem ijs
 qui eam in praesentia nunc
 laudant. Atque haec tibi re-
 gula & amissis historiae ius-
 ita. Qua quidem si qui exa-

minando ac perpendendo utentur, bene res habet, & com-
 modūm haec a nobis scripta sunt: si minus, volutatum est in
 Cranio dolium.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Lucianus in hoc libello finem historiae constituit, ut
 iuuet, καὶ χροσίμον, quod Graeci vocant, non ἢ πεπνῶν.
 Nam illud ex veritate, qui ultimus est finis, proficiscitur,
 Quod si per se subsequatur ἢ πεπνῶν, non extrinsecus
 adductum, aut accersitum, id quoque magnopere ad
 historiam spectare. Haec ita Lucianus exposuit, bellē
 quidem & doctē. In eo porro qui scripturus est histo-
 riam, duo insunt, oportet: οὐδεις πολιτικῆ, καὶ δυνάμεις
 ἰερωδωτικῆ.

a **Abderitis** aiunt.] *Conscribenda historiae ratio.*
b **Iam regnante.**] *Exordium c Tragedias.*] *Tragedia vehementius constat affectibus, ita ut tragedias agere videatur esse quiddam insaniam simillimum.* Proinde Lucianus hic narrat **Abderitis**, ex Euripidis tragedia recitante tragedia, **Archelao publicianis febrim oboriam: eam septimo post die transisse in insaniam, ita ut omnes ingenti voce versus quosdam ex Archelao Andromeda pronunciarent. d Non ut ipsi.**] *Adaptatio exempli. e Bellum omnium.*] *Proverbum ideo dictum est, quod bellum omnium verum novandarum auctor est, ut ex eo veluti nata videantur omnia. f Diogenes autem.*] *Occasio consilij.*
g **Surfum ac deorsum per Cranium.**] *Craneum scholasticum gymnasium, in quo Diogenes degerebat, ante Corinthum, ut Laurent. lib. 6. scribit: ἐπιπυρε πρὸ οὐ τοῦ Ἀχέρον, ἐν τῷ ἑξαεῖοις ἐν τῷ ἑξαεῖοις ποταμῷ. h A fumo quidem.*] *Proposito operis. i Ceterum nosti.*] *Attentio à difficultate. k Porro quando.*] *Diuisio. l Igitur communia.*] *Quae vitia fugienda historiam scribenti. m Isthmo diuisa.*] *Idem terra angusta inter duo maria. Est enim diuidens Euxinum & Caspium mare. Est & alius Corinthiacus, qui efficit, ut naues longo & anticipi ambitu iuxta peninsulam circumuagentur. n Dis Ἀχαιῶν.*] *id est. Bis per omnia. Adagium, ut idem Lucianus hic in Apologia indicauit, ex arte musica mutuum sumptum, quo discrimen ingens ac longissimum intervallum significatur. Vnde quae pugnantissima inter sese videntur, totoque distudere genere, ea dis Ἀχαιῶν inter se discrepare dicuntur. Vide quae supra annotauit Erasmus noster in Chiliadibus suis. o Nihil falsum.*] *Danda enim opera est ei qui res hominum scriptis mādare volet, primo, ne narrationi suae mordacia & res commenticias adiungat. Hoc enim vitio cum in omnibus rebus nihil est turpius & perniciosius, tum vel maxime in monumentis rerum veterum.*
p **Porro qui putant.**] *Respondet eorum obiectioni, qui duplicem historiæ finem faciunt q Ex sola veritate.*] *Finis historiæ veritas. Veritatem amet historicus, inquit post. r Ipsum sequatur.*] *A remotione. s Preterea etiam.*] *Ab ipsius laude & effectu. t Ceteris vero.*] *A persona eorum qui laudantur. u Singulare certamen.*] *Probat exemplo Alexandri, qui*

qui adulationis ambitione non laborabat. x Architecti.] Dinocratis. Vitruvius lib. 2. y Nam vel.] Sui iūci exempla riorum. & Homerus.] Neq; de patria sua quicquam prodidit, nec proprium nomen suis poemati intexuit. Eum tamen in Chio habitasse, docuisse, & uxorem atq; familiam habuisse, scribit Herodotus. Hinc Chium patem Theocritus in Thalyfia vocat. Septem tamen vrbes certant de eo:

Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Chios,

Argos, Athenę. In Chio autem insula sepul-
 tum esse, notavit Iacob. Bononiensis in Gellij cap. 11. libr. 3.
 A Edessa.] Edessa Arabia civitas, antea Antiochia dicta,
 ut scribit Plin. lib. 5. cap. 24. B Qui Rhodij.] Inter colossos
 & statuas ingentes, in primis celebratur colossus Rhodius, pedi-
 bus centum & quinq; altus. C At verò.] Hactenus de vitijs
 verborū & compositionis: iam que in rebus peccantur. D Iam
 alius.] Aliud exemplum. E Nullum est.] Vulgò sic. Porsio
 cont: altero, tollitur alterum. F Polydamante.] Fe-
 runt hunc cū Antenore & Aenea, urbem Troie tradidisse Græ-
 cis. G Maximè autem.] Libertas historici. H Ob Cliti
 eodem.] Clitus nutricis Alexandri filius, & dux eius fidissis-
 mus, tandem ab ebrio Alexandro, quòd liberius patris Philippo
 res gestas extulisset, interemptus. De quo vide Curtium de gestis
 Alexandri & Lucianum nostrum in dialogis Diogenis & Ale-
 xandri, item in Alexandri & Philippi. I Excrabilem istum
 Gylipum.] De Gylipo lege Aelianum de var. hist. lib. 12. cap.
 Quinam sint ex obscuris facti celebres. & Plutarchum de Li-
 beris ediscandis. K Ea que semel facta sunt.] Quod semel
 factum, infectum fieri nequit. ἀκλόστον acrisť. a. opt. Aeo-
 licus, verbi ἀκλόστον. L Artaxerxem metuerit.] Testan-
 tur Hebræi scriptores, nomē hoc, Persarū regibus cōmune fuisse,
 perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. M Equum ē
 Niseis illis.] Nisea regio est Parteynes hand procul Casspijs
 montibus: ea equos præstantissimos, maximosq; aluit, quibus re-
 ges ipsi vrerentur. Patet hoc ex Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. cap. 25.
 Suid. & Plutarch. in Pyrrho, Nisei equi meminit. N Neque
 Thucydides.] Aemilius Probus in Themist. & Cic. in Bruto,
 Thucydidem plurima fide dignū putauerunt. O Talis igitur
 mihi

mihi sit historicus ille.] *Historicus qualis esse debet, Salustius etiam docet in Catilinarij exordio. Sed à quo incepto, studiūq; me ambitio mala deuinerat, eodē regressus, statim res gestas P. R. carpiū, ut quaq; memoria digna videbantur perscribere: eō magis quod mihi à spe, metu, partibus Reipub. animus liber erat. P. Ut metu careat, & nullis muneribus corrumpatur, & liber sit.] Metus est diffidentia expectari & impendentis mali, ut Cicero in calce lib. 4. Tuscul. diffinit. Historicus metuere nō debet, ut si quē in scribenda historia offenderit, is illi in honoribus aduersetur, aut alia quacūq; in re. Q. Et dicendi libertatem, ac veritatē amet.] Hanc libertatem Graci παρρησίαν appellant. Hæc autem ad veritatē expromendam maxime pertinet, ut elegantissimè docet Plutarch. in libello de diffidentia adulatoris & amici & Lucianus nosster hic. Lupus numerat eam inter orationis figuras. vide Quintil. lib. 9. cap. 2. Abta Lucianus παρρησίας ob liberam & procacem linguam appellatus est in Piscatore. Iidem Demochares. Nam in historia positumū requiritur si les. Igitur inquit Salustius de Catilinæ coniuratione: Quam verissimè potero, paucis absolvam. Cicero in 2. de Orat. ubi de præceptis historiae tradit, lumen veritatis appellat historiam: Historia, inquit, testis temporum, lux veritatis, viva memoria, magistra vitæ. & infra, pauld post: Nam quis nescit primam esse historiae legem, ne quid falsi dicere audeat: deinde, ne quid veri tacere audeat, ne qua suspicio gratiæ sit in scribendo, ne qua simulatio. Et Strabo lib. 1. Historia finis est veritas, Polybius lib. 2: Atqui scriptorem rerum gestarum docet, non mouere hominū affectus, neq; orationem ad id aptam requirere, neq; calamitates hominum insectari, quod tragædiarum scriptores faciunt: sed dicta factaq; hominum verè referre, etiam si mediocria fuerint. & infra, Augustinus lib. 1. cap. 5. de Ciuitate Dei: Salustius, inquit, nobilitate veritatis insignis historicus est. R. Herodotum.] Vide in Herodoto vel Actio quæ annotauimus. S. Hippotyphiam.] Graci pro ingenio facti, & nimia gloria affectatione accipiunt. Nam ἰππὸς in compositione auget, τὸ φ & autem superbiam & factum significat. T. Quod si autem.] Collatio rerum. V. Proœmio.] De proximis historicis & cæteris paribus. X. Potentia.]*

ria.] Planius sic: Initium vim proamij habebit. Dat regulam
 historicam, ut in exordio attentionem tantum & docilitatem, non
 etiam benevolentiam capiet historicus. quam Livius servat in
 praefatione, in primis tertiae Decadis: In parte, inquit, operis mei
 licet mihi praefari, quod in principio summae totius profecti sunt
 plerique; verum scriptores: bellum maxime memorabile omnium
 quae inquam gesta sunt, me scripturum, quod Annibale duce
 Carthaginenses cum populo Romano gessere. Oritur à captan-
 da attentione, quae propositiōnem totius illius Decadis continet:
 & videtur alludere ad haec Graecorum exordia. T Advertent.]
 Attentos reddet. Z Docilia.] Dociles auditores, &
 perspicua quae sequentur, facient. a Maxime autem.] Qui
 ordinem temporum digere, regiones & loca describit, exacte c
 nsilia tractat, res gestas commemorat, suam de rebus sententiam
 recte pronunciat: quique celebras homines fama & nomine il-
 lustres, apas conciones, exhortationes, accusationes, legationes,
 facta, dicta, malos eventus, & haec omnia eleganti vestit ora-
 tione: non solum magnus est historiographus, sed etiam bonus
 orator. Quando autem etiam aperie proemio vitur, à duabus
 rebus tantum exordium sumat, non ut rhetores à iudicibus: sed bene-
 volentiae loco praetermissio, attentionem & docilitatem pariat
 auditoribus. Salustius Caesarem historiam complexurus, & do-
 ciles & attentos facit, promittendo brevitatem, & de quibus
 rebus sit dicturus β Permittitur.] Licet historico in con-
 cionibus praegressorai. i. rhetorico more loqui. Historica enim fa-
 cilitas è rhetorice enascitur. γ In Pharo.] De hac turri vide
 Strabonem libro 17. Fuit autem Paratonium locus paulò supra
 Alexandriam versus Libyam, ut Plinius ait lib. 38. cap.

12. ubi miratur Ptolemaeum Sosstrat. Gnidio architecto
 permisisse suam inscriptionem, cuius Sosstrati
 idem Luc. mentionem facit
 in Hippia.